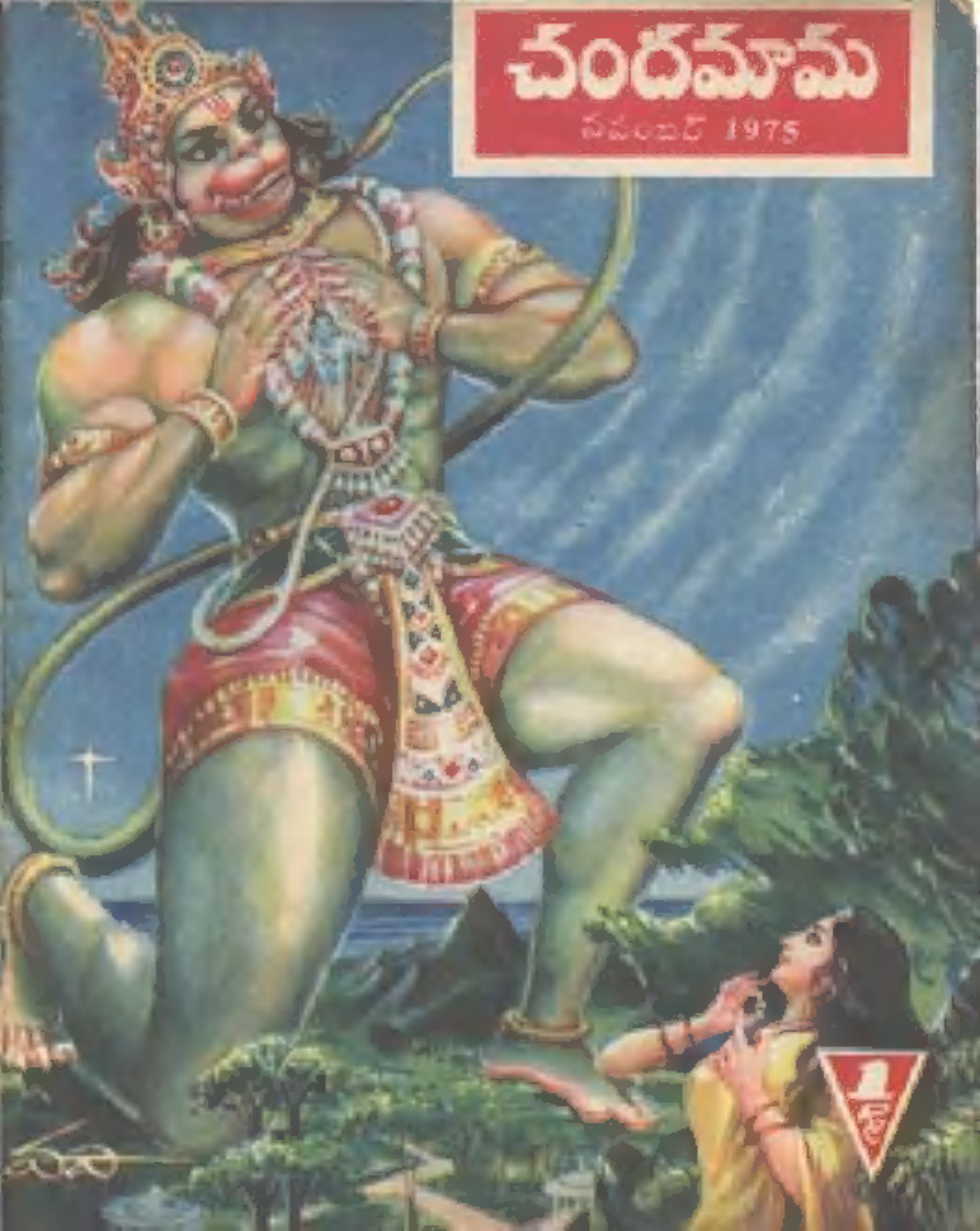

చంద్రమౌఘ

నవంబర్ 1975

PALM DECORATION

**రామ్
క్యామెలను
బంధించారు!**

"అదిగో! అలా మామ
అవుతున్నాడు. మన
అదేమిట మరలాగే పట్టుకోవాలి"

"ఇలాంటి ముగ్గురిని
తెలవబెట్టడం ఏమీ!
మరింతగా పట్టుకోవాలి
వాళ్ళమీదట"

"ఇలాంటి ముగ్గురిని పట్టుకోవాలి. ముగ్గురిని పట్టుకోవాలి. రామ్, క్యామెలను పట్టుకోవాలి. మరలాగే"

"ఇలాంటి ముగ్గురిని పట్టుకోవాలి. ముగ్గురిని పట్టుకోవాలి. రామ్, క్యామెలను పట్టుకోవాలి. మరలాగే"

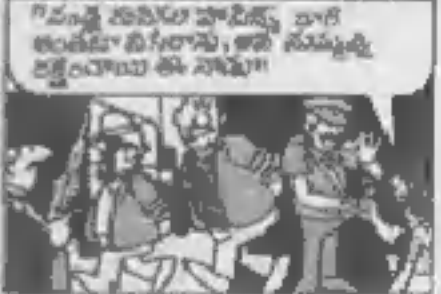
"ఇలాంటి ముగ్గురిని పట్టుకోవాలి. ముగ్గురిని పట్టుకోవాలి. రామ్, క్యామెలను పట్టుకోవాలి. మరలాగే"

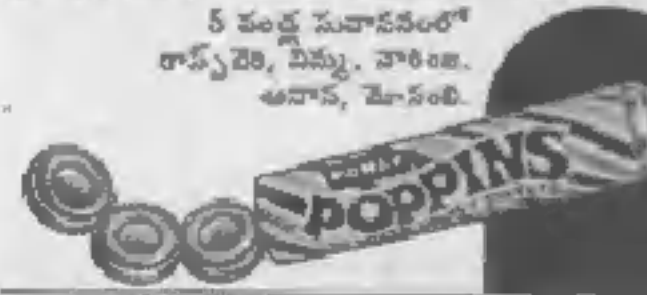
"ఇలాంటి ముగ్గురిని పట్టుకోవాలి. ముగ్గురిని పట్టుకోవాలి. రామ్, క్యామెలను పట్టుకోవాలి. మరలాగే"

"ఇలాంటి ముగ్గురిని పట్టుకోవాలి. ముగ్గురిని పట్టుకోవాలి. రామ్, క్యామెలను పట్టుకోవాలి. మరలాగే"

5 వండ్ల సువాసనలతో
లాప్ టెరి, బిస్కెట్, వారింజి,
అనాన, మోసంబి.

నోరురించే, మనసుదోచే
ప్రేమదేవించే
**చంద్ర
హిమిన్**
పండ్ల రుచిగల పిచ్చరమెంట్లు

everest/017/PP-8

మరికీ మంచి రేడియోకేటా
మరికీ మంచి టీవీకేటా పెచ్చుతుంటున్న
ప్రజలను అర్జునుడు

వనిత

మీరు
చూస్తున్నారా?

అందరి పాపి
అందరి గది

వనిత

ప్రతి అండ్లోనూ
ఉండేదగ్గ ప్రతి
నల వన రూపం

మరికీ మంచి రేడియోకేటా మంచి టీవీకేటా

ప్రచురణ
మహారాష్ట్ర ప్రభుత్వం
మహారాష్ట్ర ప్రభుత్వం

వనిత

మరికీ మంచి రేడియోకేటా
మరికీ మంచి టీవీకేటా

అందరి పాపి
అందరి గది

వనిత

మరికీ మంచి రేడియోకేటా
మరికీ మంచి టీవీకేటా

వనిత

ప్రతి వనితకీ వనితదేవం

శ్రీ విజయభట్ పోర్ట్రేట్స్

గొణవంతుడు

దర్శకుడు

నిర్మాతలు తల్లామనే కలర్

ఆదుర్తి, సుబ్బారావు - యన్.యన్.భట్ - యన్.యన్.మోర్తి

ఈ మూడు సుగుణాలను ఇవ్వగలిగినది రూబీ డస్ట్ మాత్రమే

1. తక్కువ ధర
డికాక్షన్

2. సిండ్రిస్
పరిమళం

3. ప్రతి పొద్దునీటి
ఎక్కువ కప్పుల బీ

చిక్కదనము మరియు
నాచువ్వతో కూడిన ఒక
ఒక్కటి రిచ్చన్ తూరి ఇట్టే
లిచ్చన తూరి ఇట్టే - ఎంతైనా
కమ్మదనము, మెంజైన
మనావన కలిసి మెళిగే నీ.

లీప్టన్ రూబీ డస్ట్ ప్రతి ఒక్క వ్యక్తికీ ముఖానికి
కప్పుచు రుచికరమైన టీని ఇస్తుంది

LMC 10 TEL

చిక్కదనము మరియు
నాచువ్వతో కూడిన ఒక

చందమామ

సంస్కరణము : 'చక్రపాణి'

మంబాండురు : నాగిరెడ్డి

మీ వెల బెళాళకథ | "అలాగే నుందరి" | జూలై వాగేత్వరరావు రచన. ఈ వెల కథలలో ప్రత్యేకంగా కాటవచ్చినట్లు కథలు అంకిం విమలంబు: కల్ల యానినదంతా విజయం వేదానినీ లేదు; చెప్పల విన్న దానినీ వేదు అర్థం ఉండవచ్చు! "అలాగే నుందరి" అద్భుత సౌందర్యవతి, కాని చూచి పి కాదు! అలాగే "అపాహ"లో రాజా కళ్యాణా యాని నది అపాహాను కరణం అవుతుంది! "విధిరహస్యం"లో నిది లేదు!

సంపుటి 57 నవంబర్ '75 సంచిక 5

మీ ప్రభుత్వం

29

అనుమతి ఉన్న ఎటుకలు

ఓకానాగ దేవంలో నటుకుడు అనే వర్తకుడు ఉంటాడు. అతను తన సర్వస్వమూ పోగొట్టుకుని, "కష్టాధికంతో వైభవంగా అతికిన చోట ఎవడు గాని పేదగా జీవించరాడు. దబ్బు మంచి నీరు కాగా బద్దు పెట్టి సమస్త భోగాలూ అనుభవించిన చోట పేదగా, యాదస్తూ అతికినాడు యువకనగా చూడబడతాడు," అనుకుని, ఎక్కడికైనా వెళ్ళి, దబ్బు సంపాదించుకుని రావటానికి విచ్చేయించాడు.

అతని ఇంటి పొడకాలపు త్రాసు. పది ముణుగుల బయళ్ళగలది ఉన్నది. తన వ్యాపారం ఉచ్చలో ఉన్న కాలంలో పెద్ద పెద్ద నరుకులు తూచటానికి ఆయన దాన్ని వాడారు. అతను ఆ త్రాసును తన మిత్రులైన లక్ష్మణశర్మ అనే వర్తకునికి

కుదిరి దాచమని అచ్చి, దేశాంతరాలకు వెళ్ళిపోయారు.

అతను విదేశాలలో చాలా కాలం ఉండి, తనం సంపాదించి తిరిగి వచ్చి, తన త్రాసును బయ్యమని లక్ష్మణశర్మని అడిగాడు.

"అయ్యో, నాటకా! ఏం చెప్పమన్నావు? నీ త్రాసును ఎటుకలు అనే కాలు," అన్నాడు లక్ష్మణశర్మ.

ఈ మాట వినగానే నాటకుడికి మండి పోయింది. కాని అతను తన కోపాన్ని బయట పెట్టెయ్యక, "మిత్రమా, ఎటుకలు తింటే అది నీ తప్పిందా అవుతుంది? నే నిన్ను నదిలో స్నానం చేయబోతున్నాను. నా బట్టలూ అవి వట్టుకు రావటానికి దొకడుకు ధనదేవుణ్ణి పంపగలవా?" అని అడిగాడు.

అతని మాట తీసేస్తే, తనమీద పూర్వం ఉండిన మిత్రభావం పోతుం దనుకుని, లక్ష్మణుణ్ణి తన కొడుకుతో, "నాయనా, మామ స్పృహచికి నదికి పోతున్నాడు. అతని వెంట వెళ్ళరా," అన్నాడు.

ధనదేవుడు నాటకుడి వస్తువులు తీసుకుని సంకోషంగా నదికి వెళ్ళాడు. నాటకుడు స్నానం చేసి, తిరిగి వచ్చేటప్పుడు ఒక కొండగుహలో ధనదేవుణ్ణి ఉంచి, గుహకు బయటైన రాయి అడ్డం పెట్టి, తన మిత్రుడి ఇంటికి వచ్చాడు.

లక్ష్మణుణ్ణి తన కొడుకు గురించి అడిగాడు. "అయ్యో, లక్ష్మణా! ఏ కొడుకు గట్టుమీద ఉండగా ఒక గద్ద వచ్చి తమ్ముకు పోయింది," అన్నాడు నాటకుడు.

"వచ్చి అబద్ధం! ఎదిగి వచ్చిన కుర్రవాణ్ణి గద్ద తమ్ముకుపోవటం మేమిటి?" అన్నాడు లక్ష్మణుణ్ణి.

"లక్ష్మణా, అదే జరిగింది. దాన్ని గురించి వితర్కించి ఏం జాలి?" అన్నాడు నాటకుడు.

ఇద్దరూ తీవ్రంగా మర్దనపడి, వ్యాయస్థానానికి వెళ్ళారు. లక్ష్మణుణ్ణి గంతు చించుకుంటూ, "వ్యాయమూర్తులారా, నాకు మోరమైన అవ్యాయం జరిగింది. నాటకుడు నా కొడుకును తీసుకుపోయి ఎక్కడ దాదాడు," అన్నాడు.

"వేమి ఏం చేసేది? ఒడ్డున ఉండగా ఆ కుర్రవాణ్ణి గద్ద తమ్ముకుపోయింది," అన్నాడు నాటకుడు.

వ్యాయాధికారులు, "నాటకా, ఏది పోవెళ్ళవాణ్ణి గద్ద ఎదా తమ్ముకు పోగలదు?" అన్నారు.

నాటకుడు చెరునీళ్ళి నిచ్చితూ, "వది మిలుగుల బయ్యె గలి నా త్రామిను ఎలుకలు తినెయ్యటం సాధ్యంకాగా, వదిపొవెళ్ళ కుర్రవాణ్ణి గద్ద తమ్ముకుపోవటం ఎందుకు సాధ్యం కాదు?" అని అడిగాడు.

"ఎమిటి మధ్య అనేది? వివరంగా చెప్పి," అన్నారు వ్యాయాధికారులు.

వాడుకుడు వారికి జరిగినదంతా చెప్పాడు. న్యాయాధికారులు విచారించి నచ్చి, వాడుకునికి త్రాసునూ, కెడ్డికి కుర్రవాణ్ణి ఇచ్చిందాడు.

కరటకం దమనకానికి ఈ కథ చెప్పి జాబా ఇలా అన్నది:

"వింగళకం పందివకం వట్ల చూచిన అదరలు చూసి పిర్వలిక మిథు అంతవని చెకావు. ఏవంటి వారి వెంట ఉండటం కూడా అపాయకరమే. ముని ఏడ్చా, బోయవారి వట్టా పెరిగిన పక్షం కథలో ఎంతైనా నక్కం ఉన్నది."

"ఏమిటా కథ?" అని దమనకం అడిగింది. కరటకం జాబా చెప్పింది:

పిర్వలిక ప్రాంతంలో ఒక చిలుగకు రెండు పిల్లలుండేవి. ఒక నాడు తల్లి పక్షి మేకకుపోయి ఉండగా ఒక దొంగ పిల్లలను కాజేశాడు. ఒక పిల్ల దారిలో దాడి జూట్ల నుంచి కొండ వడిపోయింది. దొంగ రెండో పిల్లను అంటికి తీసుకు పోయి పెంచుకుని, మాటలు నేర్పాడు.

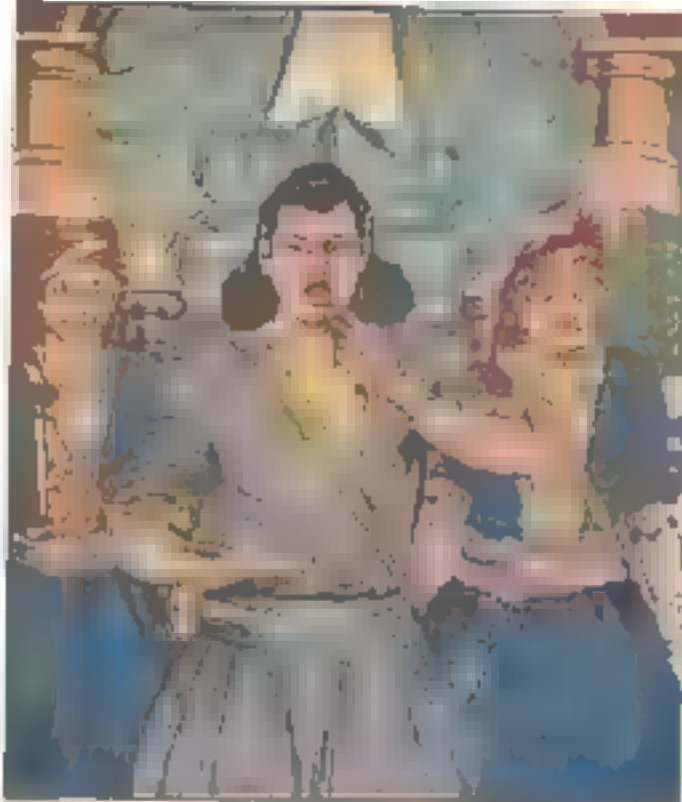
దారిలో వడిపోయిన పిల్ల ఒక మునికి తోరికింది. అయినా దాన్ని తన అగ్ర మానకి తీసుకుపోయి, పెంచుకుని, మాటలు నేర్పాడు.

ఒక నాడు ఒక రాజు వెటాడుతుండగా అయిన గుర్రం తెచ్చిరి. దొంగ ఉంటే అంటి ప్రాంతానికి తెచ్చింది. రాజాను చూడ గానె, దొంగవాడు పెంచిన చిలుక. "ఎవడో పచ్చాయా! ఎట్టా! కట్టా! చంపు!" అని అరిచింది.

రాజా భయపడి తన గుర్రాన్ని రోడు తీయించి త్వరలోనే ముని బుగ్గమానికి వచ్చాడు. ముని పెంచిన చిలుక రాజాను చూస్తూనే. "రాజా, ప్లాగకం! విశ్రమించండి. నీకుతాగి, పళ్లు అరగించండి! అతిథికి నీకు పట్టుకురండి!" అన్నది.

జాబా రెండు చిలుకల బోనూ గల ఈ వ్యత్యాసానికి అశ్చర్యపడి, ఆ రెండూ ఒక తల్లి పిల్లలేనని, తేడా పెరిగిన వారావరణంలో మాత్రమే నీని తెలుసు కున్నాడు.

తమకుపోవాలని వచ్చి పంపారనుకుని, రయవీధాడు, అయితే, పైకి మాత్రం ఏమీ కనకకుండా, "ఏమోయో! ఏమి వెళ్ళిన పని కావూ, పండా?" అని ఎంత అహింసగా ప్రశ్నించాడు.

అ దేశాని! కాను యింత వరకు వివాదా రాకపోయినా, రాజుగారి నొగ్గనా, రాజు సూతా తన బాధల అరవిస్తున్నారో ఎక్కువది బోధపడింది కాదు, పోనీ, "మీరు ఎవరిని చూచి, ఎవరనుకుంటున్నారో?" అని అందా మంటే, తనను రాక్షసుడు మీరాగవాణ్ణి చేసి పంపారాయో! ఎక్కువ పని చెయ్యటా మా అలవాటు, చిరవకు

తదిద్దరివల్ల తను మూగవాణ్ణి అంటూ రాజును తలెత్తిచెప్పాడు.

రాజు చాలా అశ్చర్యం పొందింది, "అదేమిటి, ఉదయనా? ఏమి గ్రంథటి మూల వెళ్ళివచ్చాడు సోదరులగా వెళ్ళిఉండకదా? ఎవ్వడు మూగవాణ్ణియో నంపా చేమిటి?" అన్నారాయన విప్రులూ.

"ఉదయనా!" అని ఎప్పుడైతే రాజు అన్నారో, ఎక్కువది బాధ అర్థమై పోయింది వ్రాతపరికరాలు తప్పించమని సంజ్ఞచేశాడు, ఎక్కువ అని రాగానీ, బాధ ఉదయమిట్టి కాననీ, ఉదయమిట్టి తన సోదరులేననీ, అతడి బాత తలెత్తితనీ తన బాధల బయలుదేరి వచ్చాననీ—తన సోదరుడు ఎక్కడ ఉన్నది తెలియజేస్తే, సంకల్పిస్తానని వ్రాశాడు.

బాధల అవ్వకు అంతా అర్థమైంది, తన బంధారం ఎక్కడ బయట పడుతుంటే అని, భయపడి పోయాడు, ఒక్క ముక్కలో చెప్పారంటే, రాజుకు పచ్చి వెల్లెల్లాడు గంతుకు వద్దటయింది, "ఎలాగి ఉదయమిట్టి మోపిచ్చిచ్చి రప్పించా, అంబనానా ఇతని, బాధ పడ వదిలించుకున్నానుగదా బాధ సంకల్పిస్తే, మళ్ళీ ఏడు తయారయాలి!

ఉదయమతి వివరాలు వాకు తెలిపినట్లు,
 ఏదీ చెబితే ప్రమాదం వారి తెచ్చు
 కున్నట్లవుతుంది." అనుకున్నారు కాని.

అప్పుడు కాకకు మరో దుర్ముక్తి
 వుట్టింది. "ఉదయమతి కిలాగే యాపాటికి
 రాకనుంచి చెకిలో చనిపోయే వుంటాడు.
 వీడిని కూడా కడతీర్చానంటే, ఇక
 మిగిలినదల్లా మూడేనాడు. కాదా
 ఎప్పుడో నా చెకిలో చిక్కి పోగలడు.
 అప్పుడు ఇంకా కాకుమార్తెలకు వర
 మార్గం వుండదు." అనుకున్నారు.

కాని యిలా అలోచించి, నిశ్చయించి.
 "అచ్చాయీ! ఇంకా సోదరుడు ఎక్కడికి
 వచ్చినమాట అంటే ఇకమీ. కాని,
 అతడు ఎక్కడ చిక్కి పోవ మాత్రమే
 వున్నాడు. అ కర్వార అతని దారిన
 అతను వెళ్లబోయాడు. ఎక్కడికి వెళ్లడ
 ఇంకా తెలియదు. అయితే, యీ కష్ట
 డిక్షలో నేను, నిజం చెయ్యగలిగిన
 సహాయం అంతా చేస్తాను. ఉదయమతిని
 పెదకటంలో నిజం సహాయం కావాలంటే,
 నా సేవకులలో ఒకరిద్దర్ని వెంట పంపు
 తాను." అన్నారు.

అంతే చాచివుట్టగా చెకిరురు తల
 వంచి. రాజుకు వేడుక్కరించారు.
 "అ వెంటనే రాని మంత్రుని పిలిచి,
 కహస్యంగా. "ఈ కుత్రవాది వెంట మని

చేంద్రమాహ

రటులనిద్దర్ని పంపించు. దూరం వెల
 వలకు చేరుకోగానే, మూడో కంటికి
 తెలియకుండా చంపివేయమను." అని
 చెప్పారు.

మంత్రుని నిశ్చేష్టతయ్యాడు. కాని,
 రాజుకు పాటించకపోతే, ముందు తన
 కల ఎగిరిపోతుంటే! చేపెడితేకి రాజుకు
 ప్రకారం యిద్దరు చటులను జోడిచ్చి,
 విశేషుడిని సాగవంపాడు.

ఇక గద్దపువారి వెంట వున్న ఉదయ
 మతి, అంక రెండు రోజులలో కాకినాడు
 ఇంకా వస్తూండగా, ఏమి చెయ్యమో అన్న
 దాన్ని గురించి గద్దపువారితో విచారించి
 దాడు. నాగా అలోచించిన పిదప గద్దపు

వాడు. "ఉదయగా. నిమ్మ ఎప్పుడైతే దాగా వేలాడదీయ్యి. నువ్వు మాత్రం రాకనుకు పచ్చెనరికి, గదిలో ఏదో మూల బాగ్రతగా నగ్గి వుండు. విలువెంట ఉదవాడ బయటకి పారిపోవచ్చు. అతడు వాడు తక్కిన కావడా వాళ్ళతో కలిసి, నువ్వు కావడాకుపోయి, నీ సోదరులు ఏమయ్యాలో తెలుసుకువెందుకు ప్రయత్నించు. అప్పుడు చేయవలసింది బయట కన్ను మరేంలేదు," అన్నాడు.

"మరి వాడు యిక్కడికి వచ్చి నవ్వుడు, మూడో వాని ఏదని అతడు బాధమో నిమ్మ. అప్పుడేం చేస్తావు?" అన్నాడు ఉదయమడు.

"దానికీ ఒక చిహ్నం ఉందిలే. మనం పోగుచేసిని నాన సెంకులన్నీ, మళ్ళీ తెచ్చి యిక్కడ పోవాలి," అన్నాడు గడ్డపువాడు.

అదే ప్రకారం యిద్దరూ పంకులు తెచ్చి పోయారు. రాకనుకు యింక రేపు వస్తాడనిగా. ఉదయమడు. గడ్డపువాడిని ఎప్పటిలా వేలాడదీసి, తను గదిలో ఒక మూల నగ్గి వున్నాడు.

అనుకున్నట్లు మర్నాడు రాకనుకు వచ్చాడు. తలుపు తిరుస్తూనే మూడవ వాని ముక్కలై పొందటం చూసి, "నది ఎవరి వదిలా?" అని పెడతల్పులు పెట్టుకుంటూ గడ్డపువాడి దగ్గరకు వచ్చాడు.

గడ్డపువాడు ధీమి తిలకకుండా, "వేదే, బాబయ్యా! వేలాడి వేలాడి విసుగువుస్తే. కాసేపు ఉగుదామనిపించి, తొగటం మొదలు పెట్టానండి. నాకు తెలియకుండానే బ్రహ్మాండంగా ఈగా నింది. అ రొపులో నేను వెళ్ళి, ఆ దానకు కొట్టుకున్నానండి. అది కాస్తా కిందపడి, యిలా ముక్కలైపోయిందండి. మిన్నిం దాదా," అన్నాడు.

"మోరించలేకపోయానా!" అని వెనుక్కున్నాడు రాకనుకు.

జీగడప జరుగుతున్నప్పుడే. ఉదయ మడు గదిలోంచి వచ్చిగా బాదుకున్నాడు.

పగటి కావలా బట్ట వాళ్ళు కొలనుకు బయలుదేరుకుంటే, వాళ్ళతోపాటు తనా వెళ్ళాడు. ■ రోజాన చూటల సందర్భంలో, ఒకడు—తనను వెలికి తెచ్చేందుకు సిగ్గుణ్ణి. రాక్షసుడు పంపినట్టా సందర్భ ఒక్కటి కొలనులో వున్నట్టా తెలుసుకున్నాడు.

ఈ సంగతి తెలిపేసరికి, ఉదయమేమి జల్లబోయాడు. తను ఒక్కటి వుంటే, తన కొనం సిగ్గుడు ఒక్కడని వెతగ్గలడు? ఎలాగయినా అతనిని కలుసుకుంటే బాగుండుమో! కాని ■ సాధ్యం? ఉదయమిదిగి ఏమీ నాలుపాయించి కారు. వండుకు విదైనా ఉపాయం చెడితే, గడ్డవువారి చెప్పాలి అనుకున్నాడు.

■ ప్రకారం ఆ సాయంత్రం తిరిగి పాతాళగృహం చేరుకోగానే, ఒక్క ■ గడ్డవువారి గది దగ్గరకు వెళ్ళాడు. కాని, చిత్రమేమిటో, గదితలుపులు బాగా తెరిచి వున్నై. లోపల గడ్డవువారు లేరు. రాక్షసుడూ లేడు. దూలానికి కట్టిన కారు మాత్రం వెళ్ళాడుకున్నది.

ఈ దృశ్యం గంటబడగానే, ఉదయమేమి సిలుపునా సిగ్గుపోయాడు. "నా అకలన్చిత గడ్డవువారి మీద పెట్టుకుని వస్తే, యిలా అయిపోయింది? వాడు ఏమైనట్టా? ఇదంతా మాస్తాంటే, రాక్షసుడు గడ్డవు

వారి మీద మురిచింది వున్నట్టు తోస్తుంది. వాడు గడ్డవువారిని హతమార్చి చిడుగబా కొంపింది? అయితే, అలా అరిగి వుండ బావికి పిల్లైడు. గడ్డవువారు పిల్ల కంత్రిం చేసి, రాక్షసుణ్ణి మాయపుచ్చగంతు. ఇక్కడే మరి ఏ గదిలోనిన్నా వారు బందించబడి వుండవచ్చు." అనుకుంటూ ఉదయమేమి గడులన్చి గాలించటం మొదలుపెట్టాడు.

■ వెళుకుకూండా, ఉదయమేమి కాలు నెల మీద ఒక మీట వైన పడింది. అలా వదగానే ఎదురుగా వున్న గడ రెండుగా విచ్చి ■ విచ్చడింది. ఉదయమేమి ముందుకు ఒక్క అడుగు వెళుకు.

అంతే. దండన అతడు వదలేలేదు. ఎందుచేతనంటే—అతని శిరుయగా ఒక బంగారు ద్వారం కనిపించింది. చాచిపై నుండి బీకరమైన మాడు వచ్చాల్సి బ్రహ్మాండంగా బుసలుకొడుతున్నై. గడ్డపు వాడు ఆ బీకర పున్నాడేమో! కాని, సేర్పాలను కప్పించుకు వెళ్ళటం ఎలా? ఉదయమకు రివ్వంగా అలోచించిపోగె వరిలి. పెరుపులా ఒక ఉపాయం కల్పింది.

అతడు గడ్డపువారి గదిలోవున్న చాచ నెమ్మదిగా దొర్లించుకు వచ్చాడు. చాచలో దూరి సూతవేసుకుని, ఒక్క రిసరులో బంగారు ద్వారం లోంచి యాసుకు పోయాడు. మూత తెరిచింది తొంగి

చూచాడు. మరేం ప్రమాదం లేదని తేచి బైటపడ్డాడు.

ఆ గది మాచేసరికి ఉదయమంది కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపివై, గది గోడచా, నేలా అంతా బంగారుమయమై. అంతా పేపు పిస్తుపోతూ ఆదాగే గది అంతా పరికిస్తూ వుండిపోయాడు. కాని, అంతలోనే తను వచ్చిన ఎని నుట్టుకు వచ్చింది. గడ్డపు వారి కోసం మూల మూలలా వెతక సాగాడు. కనిపించలేదు. కాని, అలా వెతుకుతూండగానే, అక్కడున్న మరో మీట వైపు కాలువది, ఎదురుగావున్న గోడ అది పరకటిలాగానేచిరి, అది బుద్ధింది. క్రిందటి మారు జరిగినట్టుగానే, ఏదో చిత్రం బరుగుతుందనుకుంటూ, ఉదయ నురు అతుగు మొందుగు వెళాడు.

క్రిందటి మారులాగానే, యాసారి కూడా ఒక పెద్ద ద్వారం కనిపించింది. అయితే, యిది వెండిద్వారం. దీనికి అరునర్పాలు వెళ్ళాడుతున్నై. ఒకసారి ఉపాయం కనిపెట్టి వున్నవారి కనీక, ఈ మాటుకూడా చాచలో దూరి, ఈ ద్వారం లోంచి కూడా చూసుకుపోయాడు. కాని దురదృష్టవశాత్తూ, యాసారి చాచ విను యగా చిల్లుకుంటూ పోయి, వెండి అది గోడకు కొట్టుకుని మొక్కలు మొక్కలై పోయింది.

ఉదయసుడు తాననుచి బైటపడ్డాడు. గది గోడలూ, వేరొకటి వెండి మయం. అయితే, ■ వెంట చూస్తూ, ఎదుటాకా వుండిపోక ఉదయసుడు ముందుకు పోయేమార్గం ఏమిటా అని వెతికాడు. కాని, యిక్కడ చీట పడి కనిపించ లేదు. అయితే, గది పై కప్పు నుంచి, వెండి గిలును ఒకటి వెళ్ళాడుకున్నది. ఒక్క పగులు ఎగిరి అది నట్టానుని లాగాడు. ఎదురుగా వున్న వెండిగోడ, మెల్లిగా పైకి రేచిపోయి వారి పక్కడింది. లోపలకు ఆరుగు పెట్టాడు. ఉదయ సుడు. ఈసారి కూడా ఒక పెద్ద ద్వారం కనిపించింది. అయితే, యిది రక్కాలతో పాడగిరిదివి ద్వారం. దీని పై నుంచి వచ్చేందు సర్పాలు వెళ్ళాడుకున్నై.

ఉదయసుడు యింతవరకూ తానలో దూరం ఎలాగే వంగాడు ద్వారం. వెండి ద్వారం దాటుకోవ్వాడు. ఆ తానె కస్తా పగిలిపోయింది. ఏమిటి మార్గం? ఇలాంటివి యింతా ఎన్నో ద్వారాలు వాదలో. యింతా ఎన్నో ప్రమాదాలు ఎక్కవలసి వుంటుండో, అడుగున్నాడు ఉదయసుడు. తిరిగి పోవాలన్నా, ద్వారాల దగ్గర వున్న సర్పాలతో ప్రమాదం వున్నది. పోనీ తిరిగి రక్కాల ద్వారం ప్రవేశించేందుకు ప్రయత్నిస్తావా అంటే, ఒకటి కాదు,

రెండు కాదు. వచ్చేందు సర్పాల నుంచి తప్పించుకోవాలి!

ఉదయసుడు, "ఏమిటాదారి, దీని పంతువా?" అనుకుంటూ, ఒక రక్కాల గదిలోనే కూర్చుని ఉండగా అదొదిరి పోగాడు. కాని ఎంత ఆలోచించినా, ప్రాణాలకు తగించి దోపిడీకు పోవటం తప్ప వేరే మార్గం కనిపించలేదు. అంటే ముందు ద్వారానికి వెళ్ళాడుకున్న సర్పాలను సంహరించాలి.

హాట అలోచనలేకుండా ఉదయ సుడు చివరనే కత్తి దూచి, వెళ్ళాడుకున్న ■ సర్పాల పైన ఒక్కపెట్టు వెళ్ళాడు. ■ దెబ్బతో అరు సర్పాల తలలు ■

వదిలై, మరోబట్టి వేళాడు. ఈపాటి అయి
దించి కలలు ఎగిరి లేలునై, ఒక్క
సర్పం మెగిలించి, దానిని తెగబట్టితే,
అది లోపలను ప్రవేశించవచ్చు!

ఉదయమయి గురి చూసి కత్తి చిసి
కాదు. కాని సర్పం యాపాటి బొబ్బ
కప్పించుకొని, ఒక్క వెనుదులో వచ్చి
ఉదయమయి చేతి మీద కాలువేళించి,
అతని చేతిలోని కత్తి కాస్తా కిందవదింది.

ఏమని ఎక్కి పోతున్నది ఉదయమయి
దీరి, ముచ్చెమెటలు పోసినై, అరిక్కుమైతే
ప్రాణానికే హాసం. ఉదయమయి కత్తి
ఉనుకుని ఒక్క పేటుతో చెయ్యిసరికి
వేసుకున్నాడు. మరో బొబ్బతో ఆ సర్పాన్ని
కూడా ఖండించివేళాడు. మరుక్షణమే
స్వేదాకప్పి పడిపోయాడు.

అలా ఎంతసేపు వదివున్నాడో తెల
యదు. తిరిగి స్వేదా వచ్చి యాసినరికి,
తగిన చేతిమంచి కారిన రక్తం మయగు
గట్టివుంది. అంత రక్తం కాయకూప
వుంది. ఏమిటి చేయటం. తరించటం

తప్ప! కాదనడుతూనే ముందుకు పోగాడు
ఉదయమయి.

కంత దూరం వెళ్ళేసరికి ఒక పెట్టి
గుహ కనిపించింది. అందులో రామయి
కొలుస్తూవున్న దేవి విగ్రహం కనిపిం
చింది. దేవి మెడలో నూట ఒక్క పుర్రెలు
వెళ్ళాడుకున్నై. నేటిలో మంచి భుగ
భుగమంటూ అగ్ని త్యాగలు వస్తూ
వున్నై. కళ్ళలో మంచి తీవ్రమైన వెలుగు,
వెలుగులోంచి కిరణాలు వస్తూన్నై. **...**
చెయ్యి దాచివున్నది. అదచేతిపైన ఒక
గద్ద విలవిలవున్నది. ఆ వాతావరణ
మంతా దారాదయంతరంగా వున్నది.

అయినా ఉదయమయి చరించలేదు.
దైర్యం కూడ దిసుకొని, విగ్రహం వైపుకు
వడిచాడు. వాలుగడుగులు వేళాడ లేడ.
... వసలి మంచి బ్రహ్మాండమైన పొగ
వెలువది, గుహ అంతా ఒక్క సారీగా
కమ్ముకున్నది. ఆ పొగలో ఉదయమయి
ఉక్కిరి విక్కిరి పోసాగాడు.

—(ముగింపు పై పందికలో)

అతొక సుందరి

పట్టువదలని ఎర్రమార్కుడు చెట్టు పల్లకు తిరిగివెళ్ళి, చెట్టుపైనుండి కవాన్చి ఖజాన వేసుకుని, ఎప్పుటిలాగే జోసంగా క్షణానం నడవసాగాడు. అప్పుడు కనంలాది చేతాళుడు, "రాజా, నువ్వు చెచ్చున్న ఈ పని గురించి ఈ హతం ఎవ్వరైనా ఏమివ్వాక నాకు తెలియదు గాని, మాట వినినవాడు హతు ఈ గట్టుకుంటాడు. తార్కాయంగా నీకు ప్రతిఫలు అనే రాజు ముందానా చెబుకాను, శ్రమ కుండా ఎమి." అంటూ చెప్ప సాగాడు.

మెచ్చగిరి యువరాజు ప్రతిఫలు. అతను గప్ప సౌందర్య విహసి, గళాఖ మాని అంటేవాడు. అతని పద్ధ ప్రహాదుడు అనే జక చిత్రకారుడు ఉంటేవాడు. ప్రహాదుడు ఆ కాలపు

బేటాళ కథలు

దిక్రకాదుల నెత్తన కాక, వాస్తవక దృశ్య లను మాత్రమే చిత్రించేవాడు. అతని చిత్రాలలో ప్రకృతిలోని జీవజల ఉద్భవతలే.

ప్రమోదుడు చిత్రాలంటే ప్రదీప్తికి లాలా అలిమానం, వారిద్దరికీ గాఢమైన మైత్రి ఉండేది. ఇద్దరూ అన్న దమ్ముల లాగా మేవలుకునేవారు.

ఒకసారి ప్రదీప్తుడు ప్రమోదుణ్ణి, "నువ్వు ఉచిత చిత్రాలు చిత్రించవు?" అని అడిగాడు.

"కల్లలో చూడని దాన్ని చిత్రించలేను, నాకు సాధ్యం కాదు," అన్నాడు ప్రమోదుడు.

ప్రమోదుడు తరచుగా కొండలలోకి వెళ్ళి, అక్కడ కానూ చూసిన దృశ్యాలు చిత్రించి తెచ్చి యువరాజుకు చూపుతూ ఉండేవాడు. ప్రమోదుడు ఒకసారి తెచ్చిన చిత్రాన్ని చూచి, "ఇది వాస్తవంగాలేదు. ఇందులో ఏదో జాపం ఉన్నది. ఏమిటా జాపం?" అని అడుగు ప్రదీప్తుడు.

ఆ చిత్రంలో కొండ చరియ నుంచి ఒక చెట్టు కిందికి పెరుగుతున్నది, చెట్టు కింద కరిగిండులుగా పెరగటం అసంభవమన్నారు ప్రదీప్తుడు. ప్రమోదుడు అతన్ని ప్రతికాపాడి తిసుకుంటాయి, కరిగిండులుగా ఉన్న చెట్టును చూపాడు. కొన్ని గంటలు ఆ చెట్టు పెంపడి దిగిపోయి, కొండ దిగువన ఉన్న నీటిలో నిత్యం తాగుతున్నాయి. నీటి పలుపుగా పెరిగిన చెట్టి అటు ఉండవచ్చు! ఏ కారణం లేదనే విషయం, కరిగిండులైపోయి నూదా ఉన్నది.

ప్రమోదుడు వాస్తవ దృశ్యాలను తప్పి చిత్రించడని ప్రదీప్తికి దూరం అయిపోయింది.

తరవాత కొంత కాలానికి ప్రదీప్తుడు వివాహం చేసుకోవాల్సివున్నాడు. కన్యాన్వేషణ ముగిసిన తరువాత అతను ప్రమోదుడి నహాయం కోరుతూ,

అతన్ని అనేక వేరాలకు వెళ్ళి, పక్క
దెక్కడి రాజకుమార్తెల చిత్రచువులు
కయ్యాడుతేని తెమ్మనిపంపాడు.

ప్రమోదుడు అనేక వేరాలు తిరిగి,
అనేకమంది రాజకుమార్తెల చిత్రచువులు
చిత్రించి, నువ్వుగీటికి తిరుగు ప్రయాణం
సాగించాడు. ౧౦ ప్రయాణంలో అతని
౧౦౦ పంక అనుభవం కలిగింది.

ఒకనాడు అరణ్య మార్గంలోనే చికటి
పడింది. అయినా మంచి వెన్నెలరాత్రు
కావటం చేత ప్రమోదుడు అగకుండా
౧౦౦ సాగించాడు. అర్ధరాత్రివేళ ౧౦౦౦
౧౦౦౦ వెళ్ళి కలివాటకు ఒక పక్క
నానానా ప్రాప్తమైన నింగికం వినిపించింది.
దానితోబాటు ఎవరో స్వర్గం తెస్తున్నట్లు

అనుభవంగా ముప్పాళ్ళ ధ్వని కూడా
పనిపించింది.

ప్రమోదుడు అమె కాళ్ళర్యంకో
■ ధ్వని వినిపించిన దిక్కుగా వెళ్ళి,
౧౦౦ అద్భుత దృశ్యం చూశాడు. నిండు
వెన్నెలలో పూలచెట్ల మధ్య దట్టమైన
పూల తివాసే వైన ఒక అతిలోక సుందరి
షయ్యారంగా బాట్యం చేస్తూ, పాడు
కున్నది. ప్రమోదుడు తగ్గిరగావెళ్ళి అమె
నాట్యాన్ని చూసి అనందించ సాగాడు.

అమె 'దాలాసేపు స్వర్గం చేసి, చివ
రకు అలసిపోయిపోయిగా తూలి, ప్రమో
౧౦౦ మెదపది, మరుక్షణం దూరంగా
బరిగి, " క్షమించండి! అలసిపోయి
ఒళ్ళు తూలింది." అన్నది.

“దాని కేం గాని, ఇంక సొందర్య పడిన, వాల్క గనాలలో ప్రవేశించాలి! ఈ నిర్దేశాంతంలో ఒంటరిగా ఎందు కున్నావు?” అని ప్రయోధుడు అమెను అడిగాడు.

అంత వరకే నివ్వ, “ఒంటరితన మంట నాకు భయంలేదు. ఈ అరణ్యం నాకు కొత్తకూడాకాదు. రండి, మా యిల్లు చూపిస్తాను.” అంటూ ప్రయోధుణ్ణి ఒక ఇంటికి తీసుకుపోయింది. అమెనుకురించి అసలే అనుమానంతో చాధపడుకున్న ప్రయోధుడికి ■ ఇల్లూ, రోపరి అలల కరణలూ, అంటి చుట్టూ ఉన్న ఉద్యా నమా, అందులో ఉన్న విరివి చెట్లూ

యాని మరింత అనుమానం కలిగింది. అతనికి సమీపంలోనే నక్కలు కూయటం కూడా ఎనిపించింది. ■ కద్దిగా భయం కూడా కలిగింది.

అమె ఇంటే ఇంట మరెవ్వరూ లేరు. అమె అతనికి ఒక అగనం చూపి, తిని రాసరి ఏదో వళ్ళు పెట్టింది. కరవాత అతన్ని మరొక గదికి తీసుకుపోయి, అక్కడ ఎద్దంగా ఉన్న పూలపొన్ను మీద పడుకో బిట్టి, ఎమెనుకూ పక్కప కూర్చున్నది. ప్రయోధుడు కళ్ళు మూసు కుని, అలాగే నిద్రపోయారు.

అరిగి అతను పక్షుల కల కలానికి మేలుకున్నాడు. అతను కళ్ళు ■ చూసేసరికి ఆ వాల్క నుండరి లేడు. అమె ఇల్లూ లేదు. అతను ■ చెట్టు ■ పడుకుని ఉన్నాడు. ఎక్కడ చూసినా ఎముకలూ, ■ పెండులూ కనిపించాయి అది క్షణానీం లాగున్నది.

ప్రయోధుడికి ఒళ్ళు ఇరిదరించింది. కాను కాశ్రి కప్పిరి కల కాదు. ఆ స్త్రీ కిర వికాదం అయి ఉంటుంది. కాను అమె తొలికి ■ పోవటం మేలయింది. అయితే అమె సొందర్యాన్ని మిడిలి పోవటం అతనికి సాధ్యం కాలేదు. అమె రూపు అతని కళ్ళలో మెదులుకూనే ఉన్నది.

ప్రమోదుడు చివరకు పగరం చేరి. తాను చిత్రించి తప్పిన రాజకుమారి లందరి పేరాలూ ప్రదీప్తికి ముందు పెట్టాడు. ప్రదీప్తికి వాటిలో ఒకటి కూడా నచ్చలేదు.

"రాజకుమారిలలో సౌందర్యం అంత కరువవుతుండని నేను ఉహించలేదు. అంత గన్తు సౌందర్యవతులు ప్రపంచంలో చాలా మంది ఉంటారనుకున్నాను," అన్నాడతను నిరాశతో.

కొన్నాళ్ళు గడిచినా అతను ప్రమోదుణ్ణి అతని ఇష్టం వచ్చిన సుందరి తొమ్మి ఒకటి చిత్రించి, తనకు అనందం కలిగించమని నిర్బంధ పెట్టాడు.

తప్పించుకునే మార్గం లేక, ప్రమోదుడు ఒక స్త్రీ చిత్రమిచ్చి ప్రారంభించాడు. అతను ప్రయత్నం చెయ్యకుండానే అతను అరణ్యంలో చూసిన నాట్యసుందరి తొమ్మి కయ్యారయ్యింది. అతను చిత్రించటం తప్ప అతనికి గత్యంతరం లేకపోయింది. ఎందుకంటే, ఆ పేరా రాత్రాలు అమె రూపాన్ని అతని మువ్వలో మెదులు కున్నది.

దాన్ని చూస్తూనే ప్రదీప్తిడు ప్రాంతం పోయాడు. అదవాళ్ళలో అంత అంద గత్రాలుంటారని అతను ఎన్నడూ ఉహించ లేదు. అతను ప్రమోదుడితో, "ఇటువంటి

సుందరి లోకంలో ఉండగా నాకు దూర కుండా ఎందుకు దాదాపు?" అన్నాడు.

"యువరాణి, ఇది వాస్తవికతే కాదు," అన్నాడు ప్రమోదుడు.

"అబద్ధం అదట. నువ్వు నర్తకిగా ఉన్నావా? చిత్రించలేదని నాకు తెలుసు," అన్నాడు ప్రదీప్తిడు.

"వాస్తవం ఇలాంటిది కూడా కళ్ళకు ఒకవైపు కనిపిస్తాయి," అన్నాడు ప్రమోదుడు.

"అంటే నువ్వు ఇంకా స్త్రీని ఎక్కడో చూశావన్నమాట!" అన్నాడు ప్రదీప్తిడు.

చూచి వట్టి ప్రమోదుడు ఒప్పు కున్నాడు.

“నాకు కూడా ఆమెను చూపించు. నేను ఈమెను పెళ్లాడి తీరాలి.” అన్నాడు ప్రదీపుడు.

“యూనిరాజా, తండర వడవడ్డు. మిత్రుడుగా నిశ్చయం చెబుతున్నాను. ఈమెను పెళ్ళాడటం అసంభవం. ఈమె అసలు మనుష్య స్త్రీ కాదు. నేను చూసిన చోట ఈమె కనిపిస్తుందన్న నమ్మకం కూడా నాకు లేదు. తగిన కారణం ఉంటే చెబుతాను ఈమె సంగతి చెప్పలేదు,” అన్నాడు ప్రహేలుడు.

ప్రదీపుడు మొండి పట్టుబట్టి, ఆమె బ్రహ్మరాక్షసి నరేంద్రుని పెళ్ళాడ జానని, కనిపించిన చోటికి కనమ

వంటనే తమకురామ్మని ప్రహేలుడితో అన్నాడు. ప్రహేలుడు నరేంద్రుని.

ఇద్దరూ కలిసి గుర్రాలమీద అరణ్యానికి బయలుదేరారు. ■ రోజు కూడా వెచ్చెల కాస్తున్నది. ప్రహేలుడు నాట్యమందరిని చూసిన చోటుకు చేరి, గుర్రాలిదిగి, అర్ధ రాత్రి కోసం విడుదలచేశాడు.

చివరకు వాళ్ళకు సంగీతమూ, మువ్వల రవ్వడూ వినిపించాయి. ఇద్దరూ ఆ మందం నాట్యం చేసి దిక్కుగా వెళ్ళి దూరంగా సరిబది అమెనూ, అమె నాట్యాన్ని చూశారు. ప్రదీపుడు మాత్రం మితిమీరిన వాడిలాగా పరిగెత్తి, అమెను సమీపించాడు. అమె కూలి నీట్లుగా అరని మీదపడి, దూరంగా ఇదిగి, కిర్రావలు చెప్పుకున్నది.

ప్రదీపుడు వెరవకులైపోతూ, “నుందరి, ఏ కనిమె వచ్చాను. వెన్నుచూపి ధన్యుణ్ణి అయ్యాను. విన్ను బ్రేమిస్తున్నాను. పెళ్ళాడ తాను,” అంటూ అమె చేతులు వెధవో పట్టుకున్నాడు.

నుందరి కిర్రావల్ని, “మీ యిష్టం!” అన్నది.

అమె అతన్ని తన ఇంటికి ఆహ్వానించింది.

“వద్దు! ఏ యింటికన్న గొప్ప రమణలు నాకు చాలా ఉన్నాయి.

ఎందుకు అలా నవ్వాలి? నా చెంబు పచ్చెయ్యా!" అన్నాడు ప్రదీప్తుడు. ఇద్దరూ చేతులు పట్టుకుని నడుస్తూ ప్రమాదుల్ని సమీపించారు.

ప్రమాదులు అతనితో. "యూపరాజా. ఈ ను మనిషికాదు, ఏకాంత. నీ మంచి కోరి చెయ్యకున్నాను. ఈమెను సగరానికి తీసుకుపోకు, ఇక్కడే పదిలెయ్యి." అన్నాడు. ప్రదీప్తుడు వినిపించుకోలేదు.

"అద్దం లేకుండా మాట్లాడకు. నేను అంత దూరం వచ్చింది ఈమెను వదిలెయ్యటానికా? ఇంకా కాలానికి నాకు తాత్కాలికంగానే వదిలి అమెను వదిలెయ్యమనిటం నీ గుర్తు బుద్ధి తప్ప మరేమికాదు," అన్నాడతడు.

"నీ నిర్ణయం మార్చుకోకపోతే నేను నీ చెంటరాను. దాన్ని పెళ్ళాదామనుకుంటే నమ్మ వదులకో." అన్నాడు ప్రమాదుడు.

"లోకమంతా నమ్ము వదిలేనినా నీ నుండవని వదలకు." అన్నాడు ప్రదీప్తుడు.

"అయితే. నీ యాప్తం!" అంటూ ప్రమాదుడు గుర్రాన్ని ఎక్కి ఎటో వెళ్ళిపోయాడు.

అతను వెళ్ళాక ప్రదీప్తుడు అక్కడే అ సుందరితో రాత్రి గడిపాడు. తెల్ల వారేసరికి అతని కౌగిలిలో ఒక అద్భుత వంశరం మాత్రమే ఉన్నది. దాన్ని చూసి అతనికి కంపరం పట్టాకొచ్చింది. అతను

అపహ్లాంతో దాన్ని దూరంగా తోసెసి. తన సుబ్రాన్నా ఎక్కి. వేగంగా తన నగళం తేసి బయలుదేరాడు. వెనక నుంచి ఎవరో పకవళా వన్యటం విని పించింది. కాని అతను వెనక్కుకిరిగి చూడలేదు.

జీతాళుడు ఈ కథ చెప్పి, "రాజా, ప్రమోదుడు యువరాజును ~~మరిచి~~ పదిలిపెట్టి వెళ్ళాడు? నుండరి అతనికి బాధ్యతాబోతున్నదన్న అమాయ చేతనా? ~~మరిచి~~ యువరాజు తనమాట విపరీతదన్న అహంభావం చేతనా? దీనికి సమాధానం తెలిపి కూడా చెప్పకపోయావో ఏ శం పగిలిపోతుంది." అన్నాడు.

~~మరిచి~~ విశ్రాంతుడు, "ప్రమోదుడికి అమాయ ఉన్నదనడానికి అధారం లేదు. అనూయ గలచాక్షిణ ప్రదీప్తికి నుండరి కనబడకుండా చెయ్యటం అతని చెతిలోని చేసే; మరొక అరణ్యప్రాంతానికి తినుకు పోయి, అక్కడై తనకు నుండరి కనిపించిందన వచ్చును. యువరాజు తన

మాట విపరీతదన్నందుకు అతను అరిగి వెళ్ళిపోవటం కూడా కాదు. ~~మరిచి~~ ఏకాదశి అని అతనికి మొదటి నుంచి దూధిగా తెలుసును. శత్రుకు కనిపించే అరాస్త వాలను కూడా అతను గ్రహించగలవాడు. అలాగి శక్తియువరాజుకు ~~మరిచి~~ నుండరిని కలకంఠలేక పోయాడు. యువరాజు నుండరిని ఏకంగా కప్పి పెళ్ళాడితే అందుకు జానె బాధ్యతదనవులాసన్న భావం ప్రమోదుడికి కలిగి ఉంటుంది. ఎందుకంటే, తాను నుండరి చిత్తరువు రాయకపోయినా, యువరాజుకు నుండరిని చూపకపోయినా యువరాజు నుండరిని పెళ్ళాడగోరటం జరగదు. అందుకే ప్రమోదుడు యువరాజును పదిలి వెళ్ళి పోయాడనడానికి వందీహం లేదు." అన్నాడు.

~~మరిచి~~ ఈ విధంగా మౌనభంగం కలగగానే జీతాళుడు కనంజోసహ మాయమై వెరిగి వెళ్ళుక్కాడు.

—(శత్రుతం)

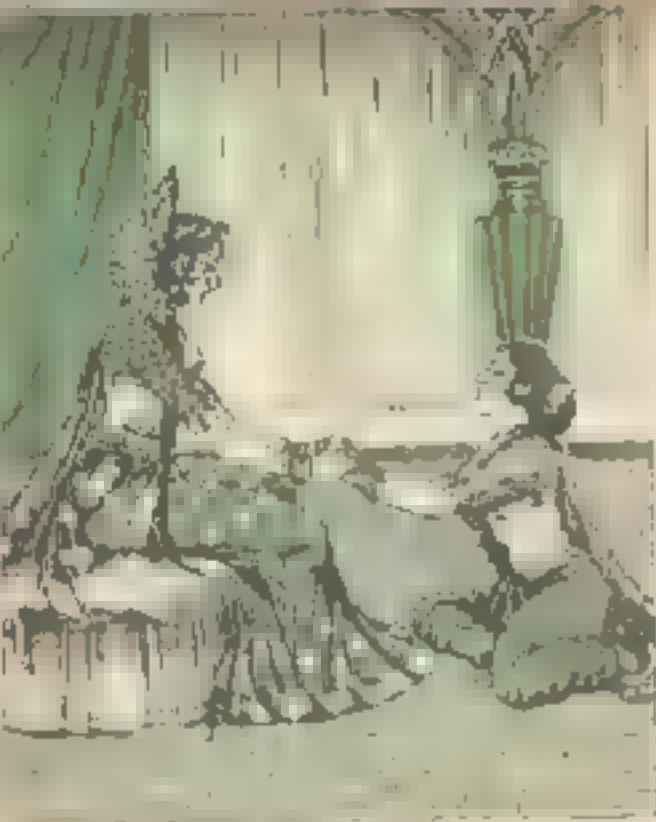
అపోహ

ఈమె4 మహారాజును ముగ్గురు భార్యలు. మొదటి భార్యకూ రెండోళ్ళు స్వీకరించే పోయారు. ఆయనకు మూడో భార్య భారావతి అంటే చాలా ప్రేమ. భారావతిని వెలల్లె విళ్ళు. భారావతి బరవై అయిపోళ్ళది. ఆమె చాలా తెలివైనది. అనేక విద్యలలో అభివృద్ధిచేసి.

రాజుకు వెట అంటే సరదా; ఎవ్వరూ వెటకు చెళ్ళినా భారావతిని వెంట తినుకు పోయేవాడు. ఒకసారి ఆయన వారం రోజులపాటు వెట భార్యలమీద పెట్టుకుని. భారావతిని ప్రయాణానికి సిద్ధం కమ్మివ్వారు. మూడు సిద్ధమయింది. మూడు బయలుదేరి రోజున రాజు ఆమెను తన వెంట తినుకుపోలేదు సరికదా. ఆమెను మూడు మందిరం నుంచి బయటకు రాకుండా అడ సెపాయాలను నిర్బంధించాడు.

ఆ క్రితం రాత్రి రాజు భారావతి మందిరానికి రాలేడు. భారావతిని చీకెళ్ళ క్రితం వివాహమాడినది బాగాయితు అయినా ప్రతి రాత్రి భారావతి మందిరంలోనే పడుకునేవాడు. అందుచేత ఆ రాత్రి మూడు రోజులపాటు ఆమెకు విడ్డూరంగా తోచింది. ఆమె ఆయన కనం చాలా సేపు ఎదురుచూసి నిద్రపోయింది. తెల్లవారి తేవేసరికి తాను నిర్బంధంలో ఉన్నట్లు తెలుసుకున్నది.

తనను ప్రాణాంశాన్ని ఎక్కువగా చూసుకునే రాజు తనను నిర్బంధంలో ఉంచటం ఆమెకు అమితమైన ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది. ఈ ఉద్దయపు కూడా ఆమెకు మూడు న్యాయంగా విప్పలేదు. ఆయన వెటకు బయలుదేరి వెళ్ళేటప్పుడు ఆమెకు విడ్డూరంగా కూడా చెప్పలేదు. అలా ఎందుకు జరిగిందో తెలుసుకుందా

మరి అమె తనకు జాచిలా ఉన్నవాళ్ళను ప్రశ్నించి చూసింది. కానీ వాళ్ళు మోగ వాళ్ళలాగా ఏ ప్రశ్నకూ సమాధానం చెప్పలేదు. అమె అంతరంగనలి కుమారి కూడా ఏనుయానికీ దగ్గరలేదు. అమె కిందటి రాత్రే రావు బతుకులలో ఉన్న తనీ తండ్రిని చూడటానికి రహస్యంగా రాజధానం నుంచి వెళ్ళిపోయింది. నిస్సహాయస్థితిలో జాకావతి ఏర్పడింది.

అదివరకు అమె కంటతడి పెడితే ~~మన~~ పరిచారికలు గిలగిలలాడి ~~మన~~ పాడు: ఎన్నో విధాల ఉదయించేవారు. కానీ అవ్వతామను ఎందుకు ఎరుస్తున్నా పని అదిగేవారులేరు. ఎంతమార్లు!

అలా రెండు రోజులు గడిచాయి. మూడో రోజున తారావతి అంతరంగనలి కుమారి ~~మన~~ వచ్చింది. పస్తానే కుమారి ~~మన~~ వరిస్థితి అర్థం చేసుకున్నది. అర్థ రాత్రివేళ కావలావాళ్ళు నిద్రనుక్తులో ఉన్న సమయంలో కుమారి తారావతితో, "ఏం జరిగింది, అమ్మా!" అన్నది.

తారావతి తనకు ఏమీ తెలియదంటూ తన వరిస్థితి కుమారికి చెప్పి, "ఏ తండ్రి ఎలా ఉన్నాడు?" అని అడిగింది.

"అయిన పోయారు," అన్నది కుమారి విచారంగా.

"అయ్యో, పాపం! నిన్ను రాజధానం నుంచి పంపటానికీ నేను ఎంత సాహసం చేశాను! అంతకూ అయినను ప్రాణాలతో చూశావా?" అని తారావతి అడిగింది.

"చూశానమ్మా! అయిన నా చేతుల్లోనే ప్రాణాలుపడితాడు," అన్నది కుమారి.

"అంత కష్టంలోనూ నాకు అది ఒకటే కృప: నువ్వు ఏ తండ్రిని ప్రాణాలతో చూశావు!" అన్నది తారావతి.

అనుకున్న దాని కన్న ముందుగానే, నాలుగో రోజున, రాజు వెట నుంచి తిరిగి వచ్చేటప్పుడు తారావతి అయినను తలి కిలో ~~మన~~ చూసింది. అయిన ముఖం విచారంగా ఉన్నది. అది చూసి అమెకు దుఃఖం పొంగిపోయింది.

అయి ఒక కాగితం మీద ఇలా రాసి పంపింది: "నన్ను చెతవధ చేసినా తరిస్తాను. నాకే నేను చేసిన వేరం చెబుతా?"

వెంటనే నానా వద్ద నుంచి అమ్మలు వచ్చింది: "నువ్వు నీతి తప్పిన దానివి. నేను నిన్ను ఎంతగానో ప్రేమించాను. నాకే నువ్వు వేరవుతున్నట్లు ప్రేమించావు. నీకు ఘరణమే దండన."

కారావతి మరొకసారి తన భర్తకు అలా రాసింది:

"నన్ను సావజానికి నేను నిర్దమ. కాని చేర్చిపోయి ముందు మీ సాదాసాదానియ్యింది. మీరు నన్ను అన్ని సాక్షిగా వివాహమాడారు. నా చివరి కరిక ముప్పిస్తారనుకుంటాను. ఒక్కసారి నాకు మీ దర్శనం కావాలి."

రాజు కారావతి వద్దకు వచ్చాడు. కారావతి తనువన్న గ్రహించి నానా అవకాశం చెల్లిపోయింది.

"నేను నీతి తప్పినట్లు మీకు ఎలా తెలిసింది?" అని నానావతి రాజును అడిగింది.

ఉమ్మడి మహారాజు దుడ్డ కంఠంకో, "నువ్వు నీతి తప్పిన దానివే. నా కళ్ళను నేను ఎలా నమ్ముకుంటా ఉండగల? ఆ రాత్రి నేను పడుకోవడానికి వస్తూ, తోట వైపు కిక్కి కుంటా ఒక దృశ్యం

చందమామ

మాని. నువ్వు నీతి తప్పిన దానివని తెలుసుకున్నాను." అన్నాడు.

కారావతి కాంక్షంగానూ, గంభీరం గానూ రాజుతో, "కంది! కనిపించేది ఎల్లప్పుడూ నిజంకాదు. కాద్ది నిమిషాలు వ్యవధి అప్రే నేను ఆ మాట దుజువు చేస్తాను." అన్నది.

"దుజువు చెయ్యి." అన్నాడు రాజు.

కారావతి వక్కగదిలోకి వెళ్ళి, చేతిలో ఒక కప్పు, పైటూ పట్టుకుని తిరిగి వచ్చి, "మీ వద్ద నాలుగు దండగారు నానాబుంటు బయ్యింది." అన్నది.

నానా తన బీబులో మంచి కొన్ని దండగారు వాదాలు తీసి, నాలుగు ఎంచి,

కారావతికి ఇద్దరూ, ~~మీరు~~ నానా అనానా అను ప్లేటులోకి తీసుకుని, వాటి కప్పు ~~మీరు~~ చూపి, ఎడమచేతిలో ఉన్న ప్లేటు నుంచి నానాఅనా వాటి కప్పులోకి తీసింది. ఇలా చేపెటప్పరామ ప్లేటునూ, కప్పునూ రాజు దృష్టికి ఎగువగా పట్టుకువ్చింది.

"అంతా మీరు కళ్ళారా చూడారు. చూసినదంతా నిజమేనని మీ నమ్మకం. అందులో ఎన్ని నానాలున్నాయో చెప్పి గంధార?" అన్న భామ రాజుతో.

"నేన్ను అడగటం చేసితి? అందులో నేనిచ్చిన వాటాగు నానాతూ ఉంటాయని నీకు మాత్రం తెలిదా?" అన్నారు రాజు.

కారావతి ముందుకు వచ్చి కప్పులో ఉన్న నానాలను ప్లేటులో కుమ్మరించెంది. ప్లేటులో ఎనిమిది నానాలున్నాయి. రాజుకు నేట చూపలేదు.

"చూడారా? కళ్ళు చూసినది ఎల్లప్పుడూ నిజం కాదు. కప్పుడు చెప్పండి. మీరు ఏం చూచి వానితని కంటింటారు? తల వైపు కిటికీలో నుంచి మీకు ఏం దృశ్యం కనబడింది?" అన్నది కారావతి.

"నేను చూసినది తప్ప కావచ్చు. కాని మన వడగగదిలో ఒక కావలా బలుట్ట కొగలించుకుని, లాలసి చేస్తూప్లేటువాకు కనిపించింది. మీరెక్కడో ఎరురెరుగుగా నలబడి ఉన్నారు. ఇది చూడగానే నాకు ఆగ్రహం వచ్చింది. కత్తి మీదికి వా చెయ్యి వెళ్ళింది. నేను ఆ ఆగ్రహాన్ని అతిశయం మీద నిగ్రహించు కుని, ~~నా~~ ఎన్నటికి ~~నా~~ ముఖం చూడ రాదని నిశ్చయించుకుని, నిన్ను మందీశించాటి కానియ్యవట్టని, ఉత్తరపు ఇచ్చాను." అన్నారు రాజు.

కారావతి ఒక వింత సత్య నవ్వి, "ఇదా సంగతి? మీరు మీ ఆగ్రహాన్ని అదుచుకోవటం మరిచిదయింది, బేకటాత ఒక నిర్దేషిని చేరించిన పళ్ళాట్రాపం చెమ్మల్ని తిరికాంతం వీడించి ఉండిది.

మీరు మరొక ఆడగంట తరవాత వచ్చి నట్టుయితే జాబ్ కిట్టికీగుండా మరొక పంక దృశ్యం చూపిస్తాను. నా గదిలో కనిపించే దృశ్యం చూసి వెళ్ళిపోవద్దు, తిన్నగా పడక గదిలోకి వచ్చేసి, పర్యవసానం చూడండి." అన్నది.

"దీని అంటు తేల్చుకోవారి. అలాగే పస్తాను." అన్నాడు రాజు.

"అయితే ఒక్క మనవి. నేను జాబ్ భవన నియమం ఒకటి ఉల్లంఘించాను. క్షమించాలి," అన్నది కారావతి.

"అది అల్పమైనదేనా?" అని రాజు అడిగాడు.

"అవును. రాజుడవన సేవకుల విదులకు సంబంధించినది. గొప్ప నెరం విమోచాడు," అన్నది కారావతి.

"అయితే పడవాలిదు. నిమ్మ కిమిస్తాను," అన్నాడు రాజు.

ఆడగంట దాటక జాబ్ కారావతి మండిరానికీవస్తూ, తోట వైపు కిటికీ వద్ద అగి, రాణి పడక గదిలోకి చూశాడు. ఆయన మొరడు చూపి మండిపడిన దృశ్యమే తిరిగి కనిపించింది. కారావతి రాజుభవన దక్షిణ భటాజ్ఞ కోగలిండుకుని, తిరిస్తున్నది.

అదీచూసి రాజు ఉబ్బరికపడిపోయి అతివేగంగా పడక గదిలోకి వచ్చాడు.

చందమామ

అద్దరు వ్యక్తులూ ఎడమయ్యారు. దక్షిణ భటుడు పొరిపోటోతుంటే రాజు అతన్ని నిట్టకున్నాడు. కారావతి క్షమించుకు వెచ్చి, ■ భటుడి వలసాణ. పెట్టుకు మిసాలూ, గడ్డమూ లాగివెతిధి. కారావతి అంతరంగ నలి అయినా కుమారిని గుర్తించి రాజు నివ్వెరపోయాడు.

"నాకిదంతా అయి మయంగా ఉన్నది. కారావచ్చి తగ్గిర కూర్చుని దీనికి అర్థం ఏమిదో చెప్తే, వేదించగి!" అన్నాడు జాబ్ కారావతితో.

జాబ్ కారావతి చెప్పింది:

"రాజుభవన నియమం ప్రకారం, ఇక్కడ పనిచేసే ఏ రాణి కూడా రాత్రి

చేత బయట! పోరాడు. కుమారి తండ్రి
 బాపటమేమిట! అన్నట్లు, చికటివది వార్త
 తెలిసేంది. ఆయనను కుమారి ప్రాణాలతో
 చూడాలంటే వెంటనే బయటబోరాలి.
 ఆమెను అప్పటి సంవత్సరానికి నే చేత
 ఉపాహారం అబోచిందాను. మిగిలిన
 వాసలతో, కుమారి రెండు మూడు రోజుల
 పాటు అత్యవసరమైన సెనిమిద వా గది
 దాటకుండా ఉండిపోతుందని చెప్పాను.
 రాజభవన రక్షకుల దుస్తులు సంపాదించి
 మని కుమారికి చెప్పాను. కృత్రిమంగా
 కుమారికి గడ్డాటా, మిసాలూ తయారు
 చేసి అందించాను. కుమారి రక్షకదళుల
 దుస్తులు విశ్కడమంటే తప్పింది.
 తన తండ్రిని ప్రాణాలతో చూడగలనో,
 లేనో అని కుమారి విడుదలై, ఆమెను
 కొగలించుకుని, ఒడార్చాను."

"ఎంత పోలికాటు విజ్ఞానం! ఎంత
 మూర్ఖం లో పది పోయాను. ఎప్పు
 డిమించు, బిచ్చి!" అంటూ
 తాతవతిని కొగలించుకున్నాడు.

తరవాత రెండు మూడు రోజులకు
 కుమారి తాతవతికి తలదు వున్నా,
 "అమ్మా, ఇంకాడు నానాలు రెస్టింపు
 ఎలా అయ్యాడు?" అని అడిగింది.

"సంద్రబాసం ఏదో! ఆ కప్పు, ప్లేటూ
 బా తినుకురా, ప్లేటు అడుగున పిచ్చు
 మదకలు ఇంకా ఉన్నాయి. ప్లేటు
 దిగువన నాలుగు నాలుగు నానాలు
 పిచ్చుతో అందించాను. రాజగారిచ్చిన
 నాలుగు నానాలూ ప్లేటు పైన ఉన్నాయి.
 దిగువన అందించిన నానాలు పసిరిగీ
 కనిపెడకుండా చేళ్ళు అడ్డం పెట్టాను.
 పై నానాలు కప్పులో పొసిటవ్వేడు నింది
 వాచిన కూడా వెళ్లక కప్పులోకి తళాను!"
 అన్నది తాతవతి. చెసి చూచిస్తూ.

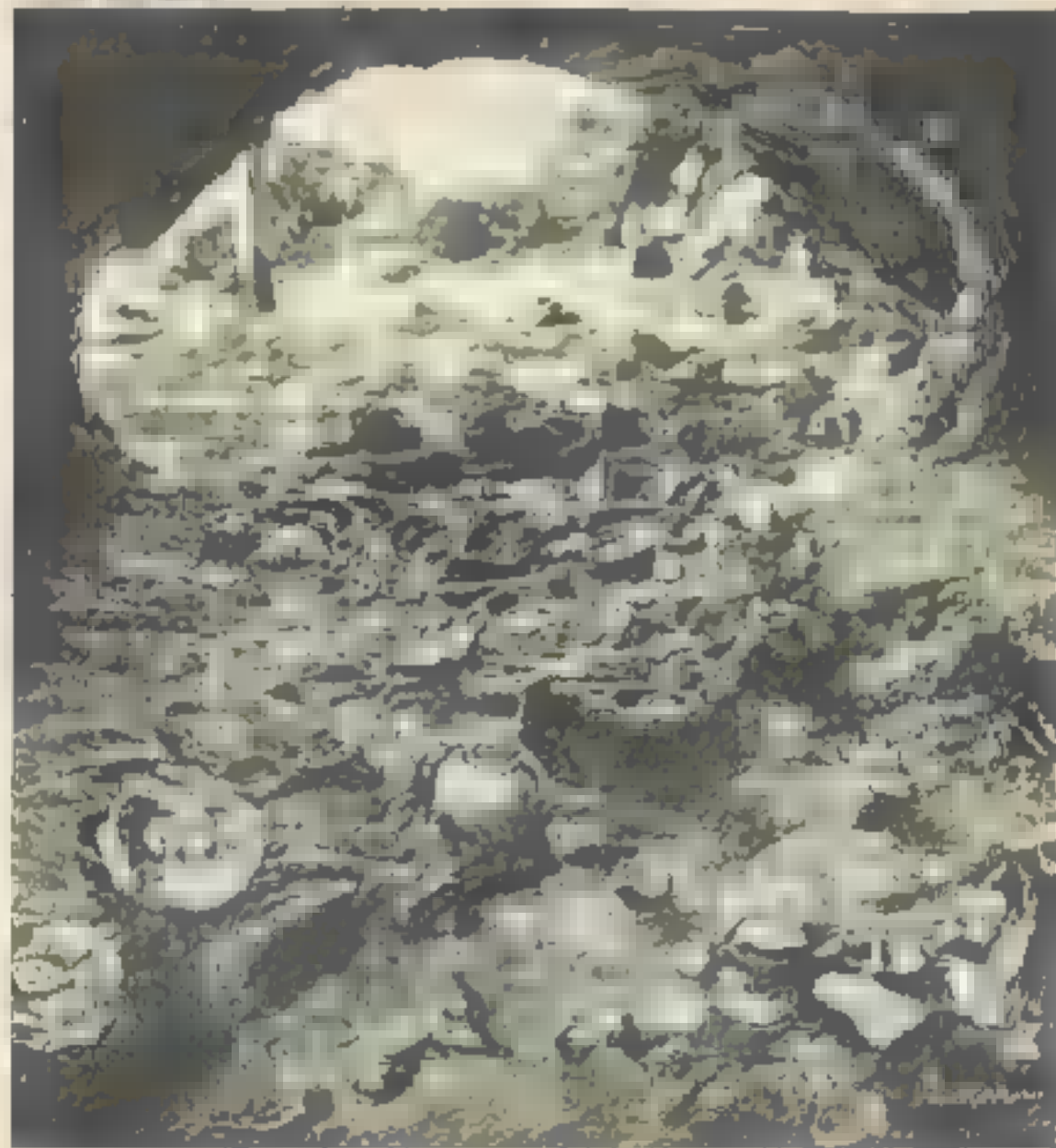
కుమారి చెప్పట్లు తరిచి. "తరిచి
 తాతమమ్మా! అద్భుతమైన తరిచి!"
 అన్నది.

"చూడు, కుమారి! అది ఎసిరిగీ
 చెప్పకు ఘమా! ఒక్క!" అని తాతవతి
 కుమారి చేత ప్రమాదం చెయింపుంది.

167. పాంస్తీనా లోని ప్రాచీనసమాధి

పాంస్తీనా లోని పెరిద్ద వద్ద 5,000 ఏళ్ళవారి, కాంక్రీటుగ ~~...~~ ~~...~~ ఉంచుటో
ఎడమది గుట్టదో, కుండలూ ఉన్నాయి. పరిశోధకులు ఈ ప్రాంతంలోనే సొలొమన్ కాశ్యకాల
ఆవశేషాలనూ, అతి పాచీనమైన కవచ వస్తువుల ఆవశేషాలనూ కనుగొన్నారు. పాంస్తీనాకు పూర్వం
ఉందిన పేరు, కనాన్.

వైసాచే పెళ్లి

ఒక ఉళ్ళ ఒక ముసలిది. కల్ల కండ్లులు లిని తన ముసలి ఎంత గాఢంగా పెరిగింది. వాని పేరు వెంకటప్ప. వాడు ఏమంత తెలివితేటలు గలవాడు కాదు.

కంత కాలానికి వెంకటప్పకు పెళ్ళి తుడు వచ్చింది. వారిశాఖ గారికి తిరిగి పుర్రవాళ్ళందరికీ పెళ్ళిళ్ళు ముఖ్య పోయాయి. అందుచేత వెంకటప్ప తనకు కూడా పెళ్ళి చెయ్యమని ముసలిదాని దగ్గర పోతుపెట్టసాగాడు.

"పైసాకు తిళావా తడు. ఏ తెలివితేటలు పెట్టావు?" అన్నది ముసలిది.

"పైసా తెచ్చి నా పెళ్ళి చేస్తావా?" అని వెంకటప్ప అడిగాడు.

ముసలిది ఏం చెప్పారో తెలిక. "నీ చేళ్ళ పైసా సంపాదించుకురా. అప్పుటి నంగతి అలోచిద్దాం," అన్నది.

సాయంకాలానికి వాడు ఎక్కడి సుంత ఒక పైసా తీసుకువచ్చి. "అయ్యో పైసా! నీవు సాయంకాలానికికట్లా నాకు పెళ్ళి చెయ్యకపోయావో నేను ఏ మీతి లోచే గతి లోచే పడిపోస్తాను." అన్నాడు.

ముసలిదానికి ఏమీ పాలుపోలేదు. అంత చుట్టూ బుర్ర అయినందుకు అయి పింతించింది. అయి గడ్డితో ఒక మనిషిలామ్మ కయారుచేసి, దానికి చీర కట్టి. గుడి పెమాల చీరలో దాన్ని పూర్చిబిల్లింది. సాయంకాలం వెంకటప్ప ముఖాన వస్తానని. "పెట్టాను చూశావా?" అని ముసలిదాన్ని అడిగాడు.

ముసలిది మూలమన్న గడ్డిలామ్మను చూపుతూ. "అయ్యో పెట్టా! ఈ పసుపు తాడు తీసుకుని దాని మెడలో కట్టా!" అంటూ వానికి ఒక పసుపుతాడు అందించింది.

వాడు తన పేరే హేతుల పెళ్ళిళ్ళు
యని అన్నాడు. ఇది పెళ్ళి అంత
హిసంగా జరుగుతున్నందుకు వాడు
మండిచిరి. "అంత వానరకం పెళ్ళి చేసు
చేసుకోను. పురోహతుడూ లేక, మేళ
కాళిబూ లేక, ఇదేం పెళ్ళి?" అన్నాడు.

"చేసేం చెయ్యను? మిమ్మ తెచ్చిన
పైసా ఆ పెళ్లి ఒరిగే సరిపోయింది. ఏమి
కావలసిన హంగులన్నీ ఏర్పాటు చెయ్య
దానికి నా దగ్గర ఉన్నా లేదు, నాయివా.
ఇష్టమంటే పెళ్ళి చేసుకో; లేదంటే
ఆ పెళ్లిను వాళ్ళే అందికి పంపిస్తాను,"
అన్నది ముసలిది.

పెళ్ళి అయిందే దానిని మేళుని
వెంకటప్ప ఏకట్లో మూలమన్న గర్లి
దమ్మ మెడలో మూడు ముళ్ళూ వేశాడు.
ఈలోపల ముసలిది అయిదేది ఇంకా
ఉన్నది.

వెంకటప్ప తన పెళ్ళాంకో మాట్లా
డాలనుకుని. "నీ పేరేమిటి?" అంటూ
పరిశరించాడు. ఇవాలు రాలేదు. నిగ్గు
పడుతున్నదనుకుని వాడు రెండు మూడు
సాట్లు పరిశరించాడు. అప్పటికి ఇవాలు
రాకపోయేసరికి మూలమన్న కర్త
చినుకుని. "మొగుడంటే లక్ష్యం లేరా?
రావు!" అంటూ గర్లిదమ్మను ఒక్కడి
పెట్టి, గరిగళా ఇయిదేది వెళ్ళిపోయాడు.

చందమామ

వాడు నుంచి ఇదంతా గమనిస్తున్న
ముసలిది బోవిరికివచ్చి, ఆ గర్లిదమ్మను
తీచుకుని దూరంగా వెళ్ళి, తగల
బిట్టనింది.

ఆ రాత్రంతా ఎలా తిరిగి వెంకటప్ప
పొద్దునే అందికి తిరిగివచ్చి, ఇల్లు వాలుగు
మూలలా వెతికి, "నా పెళ్ళాం ఏది?"
అని ముసలిదిరాన్ని అడిగాడు.

"ఇంకెక్కడి పెళ్ళాం? రాత్రి మిమ్మ
కట్టాపని అరిగి, పుట్టిందికి వెళ్ళి
పోయింది." అన్నది ముసలిది.

వెంకటప్ప వెళ్ళాల్సినవడుతూ, "నీరే,
వాళ్ళ ఇల్లు ఎక్కడ చెప్పు. తీసుకు
వస్తా." అన్నాడు.

మనలది తక్కువపడింది. ఏదో ఒకటి చెప్పి కటాక్షం వాడు వదిలిపెట్టాడు. అందుకని ఆమె, "చక్క తురికెలా, అక్కడ కింద కప్పు వస్తోంది కదా పట్టెట్లా." అన్నది.

వెంకటప్ప వెంటనే పోయారు బయటదేరి వెళ్ళాడు. రెండు మూడు ఏడులు తిరిగిని మీదట వారికి ఒక ఇంటి కప్పు బట్టరు చునుమలు నెత్తుండటం గనబడింది. అది తన పెళ్ళాం పట్టెట్లా. వాడు గతగా ఆ ఇంట్లోకి తిరిగిపోయాడు. కప్పు నెత్తున్నవాళ్ళు వెంకటప్పను, "ఎవరికోసం వచ్చావు?" అని అడిగాడు.

"పెళ్ళాడగా నా పెళ్ళాన్ని నా వెంట తీసుకు వెళ్ళండి!" అని వెంకటప్ప వాళ్ళను దబాయించాడు.

ఈ మాట విన్నగానే ఆ ఇద్దరి మునుమును ముఖాలూ వెళ్ళిపోయాయి.

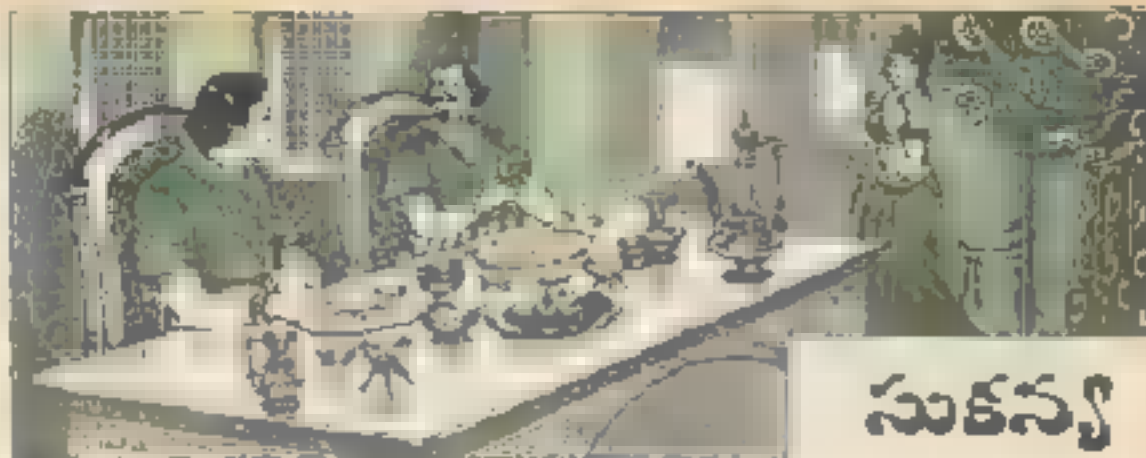
నింగతి ఏమంటే, బాళ్ళిద్దరూ అన్ని దమ్ములు: వారికి ఒక డ్రెస్సు ఉన్నది. ఆమెను విసేతనిలో పెళ్ళి చేయాలని

చూశాడు. కానీ, ముహూర్తసమయానికి పెళ్ళికొడుకు దేశాలు పట్టిపోయాడు. అంతా అతడి జాడలేదు. అందరూ ఆ పిల్లకు మళ్ళీ పెళ్ళి చెయ్యమంటున్నా. అమె మునుమును ఎప్పుడైనా తిరిగి వస్తాడన్న ఆశతో ఆమెను ఇంట్లో పెట్టుకున్నాడు వాళ్ళు. తమ చెల్లెలి మునుమును పోలికలు ఏ మాత్రమూ గుర్తు లేక పోవటం చేత, వాళ్ళు వెంకటప్పను చూసి అంతా రావమరిదే అనుకున్నారు.

వాళ్ళు వెంకటప్పను అదరంజీ లోపలికి అహ్వానించి, చక్కగా స్నానం చేయించి, పట్టుబట్టలు కట్టబెట్టి, పంది పంటలలో లోబసం పెట్టి, పొరకె సహా తమ చెల్లెల్ని ఇండిలో ఎక్కించి, వెంకటప్ప వెంట కావరాని! నంపారు.

తన మీనవడు చక్కని చుక్కను వెంట బట్టుకురావటం చూసి మునుమును, వాడి బుక్రలోపల మట్టిపెట్టిన దిప్పకె అంతా మునుమును గిరిగిగాడు కాబోలు ననుకున్నది.

సుకన్య

సింహపురం యువరాజు పుష్పసింహుడు తన తెల్లగుర్రాన్ని ఎక్కి, కొంత పది వారాన్ని వెంట దిక్కుటని అరణ్యంలో చేదాత పోయాడు. వేట బాట పొగింది. మధ్యలో యువరాజు ఒక లేడిని తరుముతూ బాట దూరం వెళ్ళాడు. వెళ్ళి, వెళ్ళి, లేడి ఒక అంట ప్రవేశించింది. పుష్పసింహుడు కూడా ■ బాట ప్రవేశించాడు.

అది ఒక సంవత్సరం కాలం. ఆ లేడి ■ సంవత్సరం వెంటనే లేడి. పుష్ప సింహుడు రాను సింహపురం యువరాజు వసి, లేడిని తరుముతూ వచ్చానని పంపిస్తుంది తెలిపాడు. తన లేడి ప్రాణాలతో తిరిగి వచ్చినందుకు సంవత్సరం పంపింపింది. యువరాజును ■ రాత్రి తన అలిడిగా ఉండమని కోరాడు.

■ రాత్రి తొలినాటి సమయంలో సింహపురం యువరాజుతో, తన సమాధి అయిన మేకస్థిమి పెళ్ళారమని అన్నాడు. అయిన తన కుమార్తెను పరిపంచ యువ రాజుకు చూపాడు. సుకన్య అందాలరాశి.

యువరాజు అమెను, "ప్రమాదం వచ్చి ఏ మావాన్ని నున్న రక్షించుకో గలవా?" అని అడిగాడు.

"రక్షించుకోగలను," అన్నదామె.

పుష్పసింహుడు రృప్రవతి అమెను పెళ్ళాడటానికి ఒప్పుకున్నాడు.

సంవత్సరం వెంటనే వారిద్దరికీ వినాసం జరిపించాడు. మోతన బంప తులు కొద్ది రోజులు ముఖంగా గడిపిన మీదట, ■ గోత్రం మీద సింహ పురానికి బయలుదేరాడు.

సూర్యాస్తమయ సమయానికి వారాధ్య. తర్తలిద్దరూ ఒక భవంతి వద్దకు

వెళ్ళారు. నుకన్యను అయిటనే ఉండ
మని, యువరాజు తమ బద్ధరికి అహారం
తేవదానికి బోపలికి వెళ్ళాడు.

■ సమయంలో, అంటి యజమాని
భార్య అయిన పద్మావతి, మెదమీరి మంది
చూస్తున్నది. యువరాజు బోపలికి వెళ్ళ
గానే, ఆమె ఒంటరిగా ఉన్న నుకన్య
పద్దకు మనిషిని వంపి, "మీ భర్తగారు
అకస్మికంగా మరణిస్తారేమో. మీరు
వింటనే రండి." అని చెప్పించింది.

నుకన్య అయిటనే, మోసం కంటించి
కుండా బోపలికి వచ్చింది. ఆమె బోపలికి
రాగానే పద్మావతి ఆమెను ఒక గదిలో
బంధించింది.

పద్మావతి దుర్మార్గురాణి. ఆమెకు
సామాన్యరికం బాగా తెలుసును. ఆమె
నుకన్యను చూస్తూనే ఆమెకు మహారాణి
బడినాటు ఉన్నట్లు తెలుసుకుని, ఆమెను
బంధించి కొడలుగా చేసుకుంటే తన కొడుకు
మహారాజు అవుతాడని ఒకపడింది.

యువరాజు వైష్ణవసంపాడు అహారంకో
సహ బయటికి వచ్చి చూసేసరికి బయట
నుకన్య లేదు. ఆమెను అతను పెరు
పెట్టి చాలా పార్లు పలిచి చూశాడు. ఆమె
బాడ చెయితారెమోసని చాలా ముడిచి
అడిగిచూశాడు. కాని ప్రయోజనం లేక
పోయింది. అతను ముతిచెడి, నుకన్య
పేరే ఉచ్చరిస్తూ, దారితెస్తూ శరీయ
కుండా తిరగవారించిందాడు.

మర్నాడు పద్మావతి తన కొడుకును
పెళ్ళారమని నుకన్యను అడిగింది. తనకు
అదినరక పెళ్ళి అయిందని నుకన్య
జవాబు చెప్పింది. తన కొడుకును పెళ్లాక
లానికి ఒప్పకొన్నారాకా నుకన్యకు
విర్యంధం తప్పదని పద్మావతి బిదిరిం
చింది. నుకన్య తెలివిగలది. అందుచేత
ఆమె అ దుర్మార్గురాలిని మోసగించడానికి
ఒక మార్గం ఆలోచించింది. పద్మావతితో
ఆమె, "నరే మీ అబ్బాయిని అలాగే
పెళ్ళారతామ. కాని నాకు ఒక వారం
రజాబ్రతం ఉన్నది. అది కాగానే

మీ అబ్బాయిని పెళ్ళాడతాను." అన్నది. పద్మావతి అందుకు విమృశించింది.

సుకన్య పూనినవ్రతం ఏమెటంటే. వరసగా ఏడు రోజులపాటు అంటికి వచ్చిన వారందరినీ తానే స్వయంగా అహారం ఇయ్యటం, తన భర్త అప్రాంతాలై ఉంటాడని, ఈ ఏడు రోజుల రోషం తగిలినా అమె అనుకున్నది. తనను తీసుకుపోమ్మని భర్తకు ఒక ఉత్తరం రాసి, అతను వస్తే ఇయ్యడానికి రగ్గిర ఉంచుకున్నది.

తానె అరు రోజులపాటు పుచ్చినెంహుడు తానేలేడు. సుకన్య చాలా అందోళన వడింది. ఆ యింటి నుంచి బయటపడే మార్గం చూపమని దివ్యుల్ని ప్రార్థించింది. అయితే వ్రతం అరు రోజు వ పుచ్చి నెంహుడు వచ్చాడు. అతన్ని చూడగానే సుకన్యకు ప్రాణం పోయి నచ్చింది. అని, మణిచెడిన పుచ్చినెంహుడు తన భార్యను గుర్తించలేదు. అమె అతని అహారంకే బాటు ఉత్తరం సూర అందించింది.

పుచ్చినెంహుడు అమె పెట్టిన అహారం తిన, ఉత్తరం చదవకుండానే తలవారి దగ్గర వారవిడిచి వెళ్ళిపోయాడు.

ఒక దుర్భాగ్గుడు ఆ ఉత్తరాన్ని తీసి డబ్బువుకుచ్చాడు. అందులో సుకన్య. "ఈ ఇంటికి అర్థరాత్రివేళ రండి. నేను

వారిని వెచిఉంటాను. నేను ఇక్కడి నుంచి తప్పించుకోవాలి." అని రాసింది.

ఆ దుర్భాగ్గుడు ఆ అపరాధాన్ని ఉపయోగించుకోడంటి, ఒక వృద్ధుని బేషం చేసుకుని, అర్థరాత్రివేళ ఇంటి ముందుకు వచ్చాడు. తన భర్తకోసం ఎదురుచూస్తున్న సుకన్యతో చాడు. "అమ్మా, నీ ఉత్తరం చూశాను. అది ఇక్కడే వదిఉన్నది. నిన్ను రక్షించ బావికి నీ భర్తరాడు. నాఫి నన్నుగురించి భయపడనవసరంలేదు. నేను నిన్ను రక్షించి, నా కుటిరావికి తీసుకుపోతాను. అక్కడ నేను, నా ముసలి భార్య ఉంటున్నాం." అన్నాడు.

తాను మరొక ఉచ్చులో తగులుకో
వచ్చునని సుకన్యకు లేచింది. అయితే
అమె ముందు ఈ ఉచ్చు నుంచి బయట
వెళుటం అవసరం. అందుచేత అమె
■ దుర్భాధుడితో, "పోదాం వేద!" అన్నది.

ఇద్దరూ చివరకు ఒక అరణ్యం చేరు
కున్నారు. అక్కడ ■ దుర్భాధుడు సుకన్య
నకు సుఖాత్మకమైన జీవనాడు. సుకన్య,
అర్హురైన కొనం ■ దుర్భాధుని వారి
అందిన కత్తిక వాటి పోలింది. వారు
వాటికే మూడుగుతూ పది పోయారు.
అమె అరణ్యంలోకి పారిపోయింది.

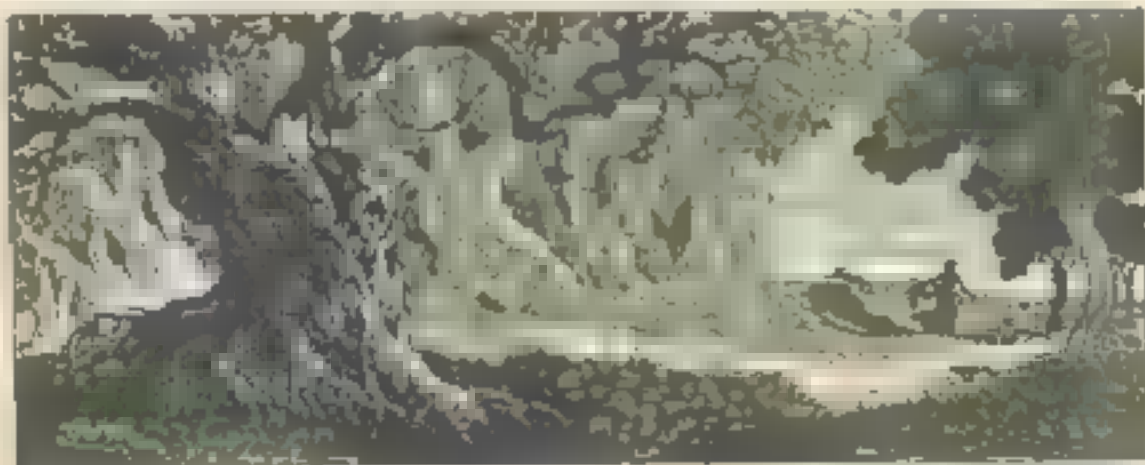
దాని అయింది. అరణ్యం నుంచి
గర్జనలతోనూ, ఏమిగుల పరిణామాల
తోనూ మార్పొగుతున్నది. సుకన్య భయ
పడి, ■ పెద్ద చెట్టు ఎక్కి, దాని కొమ్మ
మీద కూర్చున్నది.

తెల్లవారగానే సుకన్య చెట్టుదిగి, తన
తండ్రి ఇంటికి బయలుదేరింది. మాడు
రోజులు ప్రయాణం చేసి అమె తన
పుట్టిల్లు చేరుకున్నది. అమె చెప్పిన

విచారగాథ విని అమె తండ్రి మనుమరిను
పంపి, ■ అల్లుడి కొనం అచ్చి దిక్కులా
వెళికిందాడు.

చివరకు పుష్పనిలయకు దొరికాడు.
అతన్ని సుకన్య వద్దకు చేర్చారు. సుకన్య
ని వదలాలని వదితంగా అతని మరి
కాంచడం పోయి. మామూలు పనిని
అయ్యాడు కొద్ది రోజుల అనంతరం
సుకన్య పుష్పనిలయకు బయలుదేరి
పుష్పనిలయిని సగరానికి వచ్చారు.

పుష్పనిలయి తండ్రి తన కుమారుడు
చెటకు వెళ్ళినాడే పోయి అందాడని
■ చెను కున్నాడు. అలాటన్నడు
అతను ■ భార్యను వెంట దొట్టుకుని
■ వచ్చేసరికి అయన బసందం
■ అంతా కాదు. పుష్పనిలయకు
అరిగిన నంగితులన్ని తండ్రికి చెప్పి,
సుకన్యను చూస్తూ, "ప్రమాదంవస్తే
తన మానాన్ని రక్షించుకోగలను అన్న
సుకన్య ■ మాట రుజువు చేసింది."
అన్నాడు.

నిధిరహస్యం

ఒక చుట్టూ బంగారయ్యా. బంగారయ్యా అనే శబ్దం వర్తకులు ఉంటేవాళ్ళు. ఇద్దరి దుకానానా ఎదురెదురుగా ఉండేవి. ఒకరిని మించి మరొకరిని దేవేంద్రులు కావాలని ఇద్దరికీ ఎంత ఆశగా ఉండేది.

ఒకనాడు ఉదయం బంగారయ్యా దుకానం తెరిచి కూర్చుని ఉండగా, ఒక బ్రాహ్మి, పెగళాక మీటుతూ వచ్చి దుకానం ముందు నుంచి వెళ్ళారు:

“అరి వెలవరి, గరి లోవరి

ఉప్పది నిది;

యత్నించితి వాడితి

దక్కుతుంది ఆది.”

ఈ విధంగానే బంగారయ్యాకు పదేళ్ళనాటి మాట ఒకటి గుర్తుకు వచ్చింది. పదేళ్ళ క్రితం ఆ చుట్టూ సుల్తానుల పంకమ్మడు వీరుసాయిలు అనే

వాడు ఉండేవారు. వాడు ఎక్కడి నుంచి వచ్చాడో ఎవరికి తెలియదు. దండన సిగిపిలు చెక్కిన చెక్కపెట్టె ఉండేది. అందులో వాడి పూర్వీకుల నిధి ఉందని ఎవరో అనేటం బంగారయ్యా పని ఉన్నాడు. దచ్చాక, ఎవరో వయస్సవాళ్ళు వాడికి గరి కట్టించి, వాడి పెట్టెను వాడికనే సమాధి చేశారు.

ఇప్పుడు బ్రాహ్మి మాట వివేగాన బంగారయ్యాకు ఆ సంగతి జ్ఞానేనం వచ్చింది. అతను లీచి వెళ్ళి, “అయితే, ప్యామి! ప్రయత్నం చేస్తే నిధి కప్పకుండా దొరుకుతుందంటారా?” అని బ్రాహ్మిని అడిగాడు.

బ్రాహ్మి అతని కిసి అశ్వరథంగా చూసి, “కప్పకుండా దొరుకుతుంది. నాయనా! ప్రయత్నించి చూడు.” అని వెళ్ళిపోయారు.

బంగారయ్య సంగారయ్య కట్టా కేసి చూశాడు. సంగారయ్య ఏమీ బస్టిట్టా లేదు. తన వ్యాపారం గొడవలో ఉన్నాడు. బంగారయ్య తృప్తిపడి, ఇంజన్ వెళ్ళి, భార్యను సంగతి అంతా చెప్పాడు.

“అంజీం! వదిలెందీ ఎగబడతారేమో, ఈ కాత్రికీ శ్మశానానికి వెళ్ళి, నిద్ర తవ్వక రండి.” అన్నది బంగారయ్య భార్య.

అయితే బంగారయ్యకు వర్తకాదవ్వా, భూతప్రేతాలవ్వా వచ్చే భయం. అందు చేత అతను తన సేవకుల్ని పిలిచి, వాళ్ళు రోడ్డు దమ్మున్నారు. రూము పొద్దుపోగానే పిస్తానని వాడు మాట ఇచ్చాడు.

అర్ధరాత్రి అయినా సేపకుడు రాలేదు. బంగారయ్య వాళ్ళు తిట్టుకుని, పలుకూ,

వారా చేత ముచ్చుకుని, తను ఒక్కడే శ్మశానానికి వెళ్ళాడు. దడదడలాడుతున్న గుండెతో బయట పరుసాయిగా గోరి తన వెళ్ళులోకూ చప్పున అగాడు. బంగారయ్య గోరి పడగొట్టి, నేర ఉప్పుకూ అకవికి కనిపించాడు బంగారయ్య ఒక చిట్టా చాలునా వాక్కువ్వాడు.

బంగారయ్య నాలుగడుగుల లోకు తవ్వగానే అతనికి అస్తిపంజరమూ, నగపీలు చెక్కిన కొయ్యపెట్టె తన పంచాయి. కొయ్యపెట్టె తెరిచిచూస్తే అందులో ఒక గుడ్డలమోట ఉన్నది. అందులో మూడు ముళ్ళువేసి ఉన్నాయి.

సంగారయ్య మొదటి ముది విప్పే పరికల్లా, “ఒరే, సంగారయ్యా! నా గోరి

వగలగొట్టి. ■■■ వట్టాకుపో జావురా!
 ఏ పాపం వండిందిలే!" అన్న మాటలు
 వెనిపించాయి.

సమోరుల మధ్య నుండి అంత ఎక్కువ
 ఒక మునుగు అకారం పైకి లేచింది.

సంగారయ్య వణికిపోతూ, "మహా
 వ్రాణ్, ఎరక్క ఇటు వచ్చాను. ■ సారి!
 నన్ను వదిలివేయండి!" ■■ చేతిలోని
 మూట అక్కరే వరసే. వెనిక్కు ■■■
 చూడకుండా పారిపోయాడు.

బంగారయ్యకు ■■■ అదంతా చూసి
 దడగానే ఉన్నది. అతను నూరా దయ్యం
 కంట ■■■ పారిపోవాలనుకుంటూం
 ■■■. ఆ దయ్యం ■■■ తిప్పి, ■■■
 నిలబడి ఉండిన నహాధి మిది నుంచి

■■■ దూకే. సంగారయ్య జాగ్రత్తపడిన
 మూట తిప్పకున్నది.

ఇంతకూ వాడు బంగారయ్య సేవకుడే!
 వాడు మూట కిందే ముడిచిపెట్టి, మూలో
 ముడి ఎవ్వబోతూండగా వాడి చేతిమీద
 ■■■ దక్షప్తబొట్టు వేచాడు. వాడు తం
 ఎత్తిచూస్తే పైనున్న చెట్టు అకుల మధ్య
 ■■■ కిండు గుండ్రని కళ్ళు మెరుస్తూ
 కనిపించాయి. వాడు. "అమ్మా,
 దయ్యం!" ■■■ మూట జాగ్రత్తపడిచి,
 అక్కడి నుంచి పారిపోయాడు.

బంగారయ్యకు వాడి భయం అర్థం
 ■■■. అతను ముందుకువెళ్ళి చెట్టు
 ■■■ చూస్తే. దెచ్చే తంటున్న గుడ్లగొల
 అకారం అప్పవ్వంగా కనబడింది.

“ఈ మాత్రానకే భయపడ్డాడు? ఏదీలే వెళ్తా!” అనుకుని బంగారయ్య, మూల ఎత్తి, మూడో ముడి చెప్పాడు. అందులో పాతగుడ్డలు తప్ప ఎమీలేవు. పిరుసాయిబా తన పెళ్లాం మీది ప్రేమకే, బతికివచ్చాళ్ళూ ఆమె బట్టలను తీసి దగ్గిరే పెట్టుకున్నాడు.

తన కృపి వ్యర్థమైవందాకు బంగారయ్య నిరాశ చెందుతూండగా, ఒక గవ్వీలం అతని కలన చాచావు రామ నుంటూ ఎగిరిపోయింది. తన కింట్లో దగ్గరలో ఏదీ బంగారం కనిపించింది. గవ్వల కీళ్లల వినిపించింది. “లాబోయ్, కరిపి డయ్యం!” అంటూ పరిగెత్త బోయిన బంగారయ్యను ఎక్కడ బట్ట పెట్టుకుని వెనక్కు గుంజిపెట్టాయింది. అతను దయతో వెలుతుకు పది పోయాడు.

అరిగివడమంటే, బంగారయ్య సేపికుడు పట్టిన తీరి ఏది బంగారం దిలిచి పుచ్చుకుని అటుగా వచ్చాడు.

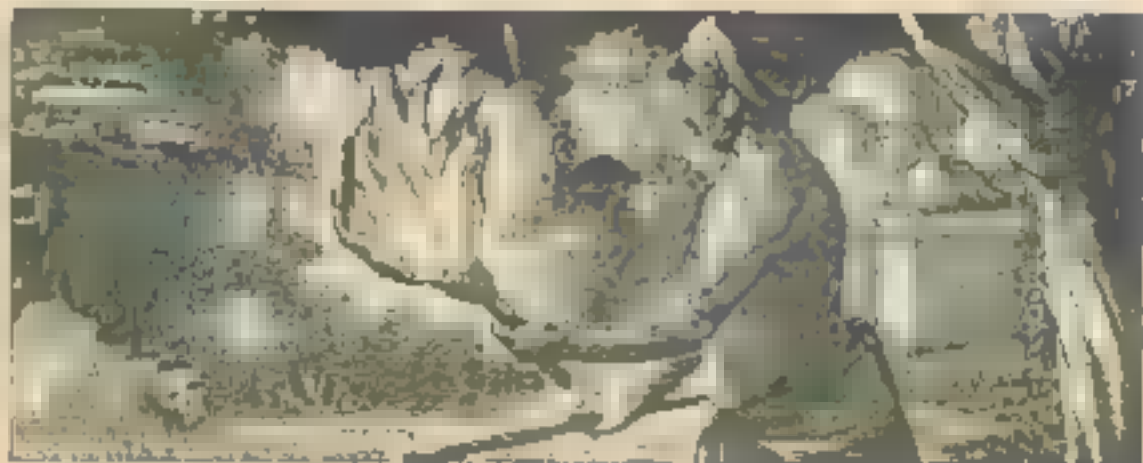
వాడిమొలకు ఎన్నడూ మువ్వలుంటాయి. బంగారం అంత అరుపు కూడా వినిపించింది. వాడు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి, స్వేచ్ఛ లేకుండా పది అన్న బంగారయ్యను చూసి, ఈలోకి పరిగెత్తిపోయి కలుగు అందిందాడు.

తిరిగి బంగారయ్య మాయాలు మినివి కాపానికి వెంటజాలు వట్టెంది.

ఒకనాడు అతను దుకాణంలో కూర్చుని ఉండగా, అ దైరాగి అదే బంగారం పాడుకూ అటుగా వచ్చాడు. బంగారయ్య దైరాగిని పలిచి, “ఏ దాంధ? గోరి బిదు, నిది బిదు! అంత అబద్ధం!” అన్నాడు.

దైరాగి అశ్రుర్యంగాచూసి, “నాయనా, ఏది అబద్ధం? దోరికలకే బంగారం కనిపింపాలి. మనస్సుకు దోపరి అత్తు అనే నిది చిన్నది. ప్రయత్నించిన వారికి అత్తుదర్శనం చిలిస్తుంది. తిరిగిందా?” అని పాడుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

బంగారయ్య నేరు కేంది చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

పాద్యతి

ఒక ఉల్క గలవతి అవెవారు ఉండే వారు. వారు పట్టి పోమరీ, పై పెద్దు తిండిపోకూసూ. వారు తరచుగా, పక్క ఉరిలో ఉన్న తన చెల్లెలి నుండి వెళ్ళి, తమ్మిడి పని చెయ్యకుండా. వారూ, నెలలూ తిన్నేనేసేవారు.

చెల్లెలు పాద్యతికి అతని ప్రవర్తన చూసి అవమానకరంగా కోతపోగింది. గట్టిగా కోప్పడకుండా, పోట్లాడకుండా అతన్ని ఎలా వదిలించుకోవాలా అని చూసి అలోచిస్తూ ఉండేది.

ఒక వారు పాద్యతి భర్త అగడికుడు పొట్టునే తీస్తూనే. "ఏమి, అబాళ కొరి, కూడా, గారెలా తినాలని మిద్ది చెబ్బింది. నువ్వు తగిన ఏర్పాట్లు చూడు. చేతు కత్తికి పదును పెట్టి, కోరిని కోస్తాను." అంటూ, చూడులో నుండి కత్తి కనుకుని పెరట్లోకి వెళ్ళాడు.

పాద్యతి మనవవచ్చి వానలోని, కత్తిపిట కనుకుని ఉల్లిపాయలు తరగకుండా ప్రారంభించింది.

ఉల్లిపాయల మోటుకు అమె కళ్ళవెంట పిరు కారుకున్నది. అ నమయంలో గణా పతి కూడి పడ్డాడు. వాడి మెట్టి ముర్రకు, తన చెల్లెలి కన్నుళ్ళకు కరణం ఎంత అలోచించినా అర్థం కాక, "ఏమైందమ్మా? ఎందుకు అలా పడుతున్నావు?" అని అడిగాడు.

పాద్యతికి వెంటనే ఒక అలోచన వచ్చింది.

"ఏం చెప్పను, అన్నయ్యా? నువ్వు సోమరీ పోతువై, మాట మాటకి నచ్చి, మా అంటి మెదపది. మా ఇల్లు గుట్ట చేస్తున్నావని మి దాచకు నీ మీద దాలా కోపం వచ్చింది. ఇమ్మూ చూపి, వరికి పాకేస్తానని, చూడులో నుంచి కత్తి తిని,

పడును పెట్టడానికి దొడ్లోకి వెళ్ళాడు. ఈ గరిడం నుంచి నిమ్మ ఎలా కడించాలో నాకు తెలియటం లేదు." అన్న దామె పడుస్తూ.

గలుపతి బంటియవది. దొడ్లోకి వెళ్ళి చూశాడు. అక్కడ కత్తిరి పడును పెడుతున్న జగదీశుడు కనిపించే సరికి పాతలి పోయాడు.

కత్తిరి పడును పెట్టటం ముగింపి లేచిన జగదీశుడు, గలుపతిని చూపి, "నమయాని! వచ్చావు. రా, రా!" అన్నాడు.

గలుపతి వై ప్రాజాలు వైసే పోయాయి. వాడు వెంటనే ఇంటి బయటికి వెరిగిస్తాడు. జాత పారిపోయి బాపమరిచిన చూసి అశ్చర్యపడి. జగదీశుడు జన భార్యను. "ఎన్నెడాలియ. మీ అమ్మ వస్తూనే అలా పారిపోయాడెమిటి?" అని అడిగాడు.

"అయి, ఏ మొంది? ఇహనుంచి కట్టలు గొట్టాకుని మార్దిగా అకురుకాయలు, నిమ్మ

అదిగి కత్తి అప్పించమన్నాడు. 'మీవు అదివికి పోయి కట్టలు కొట్టేదీ వెజమే! నిమ్మ నమ్మి మీ బావ పిడు కత్తి అచ్చేదీ వెజమే! చాల్లే ఉరుక!' అన్నాను. కవం వచ్చి. 'ఇక నేను మీ ఇంటికి రాను,' అని వెళ్ళి పోకున్నాడు." అన్నది పార్వతి.

జగదీశుడు చిదాడుగా, "పుట్టక పుట్టక వాడికి మంచి బుద్ధి పుట్టితే, కత్తి అచ్చేయ్యక, చాల్లే కొప్పెడ్డావా?" అంటూ గలుపతి వెంట వడ్డాడు. అల్లంర చూశాన పరిగిత్తుకున్న గలుపతిని, "అగు! అగు! ...బదిగో కత్తి!" అని జగదీశుడు హెచ్చరించాడు.

■ తెడలు జాత గలుపతి పురింకగా కయ పడిపోయి, వెగంగా పరిగిత్తి, కిరంబో పొలిమేర తాటాడు.

"వాడి కర్మ!" అంటూ జగదీశుడు వెంటికి వెళ్ళి వచ్చాడు. పార్వతి అనుకున్నట్టే జరిగింది. "అంతా చిల్ల చేసిన మేలు," అనుకున్నది అమె.

శ్రీమదామలదత్తు

శ్రీమదామల అనే అయిన పిన్నమీద అతని అవతలి ఉన్న షా గ్రామానికి వెళ్ళాడు. అతనికి అదవదారి కలియదు. షా అ గ్రామానికి చెందిన షా మనిషి శ్రీమదామల చెంట తీసుకు వెళ్ళి. అక్కడ విగవతి తోడొడు అందుచేత. వెళ్ళిన షా పూర్తికాగానే శ్రీమదామల షా న్య గ్రామానికి బయలుదేరవలసి వచ్చింది. అయిన అతనిలో వారి తప్పి. అప్పుడేవకాన, చికిరివలే వెళు షా ఒక గ్రామం చేరాడు.

అ తరు కొంద కించ ఉన్న ఒక ఉన్న గ్రామం. ఉచి మొదట్లోనే ఒక పుట్ట పాతకాలపు వనసం ఉన్నది నంపా భార్య కలుపులకు నగిపిలుస్తాయి శ్రీమదామల కలుపు మీద బాదగానే. తోవరి సుందరి ఒక పుట్టడు ఏర్పి కలుపు తీరాడు.

"మా పుడు తాతా దారి తప్పిను. తో రాత్రికి మీ ఇంటి అశ్రయం బయ్య గదిరా?" అని అ పుట్టాన్ని శ్రీమదామల అడిగాడు

పుట్టాడు శ్రీమదామల వరికిందిగామోసి, "నువ్వు పొంబితివది కరుకుపుకాదా? మీది పలానా తారు కాదా?" అని అడిగాడు.

శ్రీమదామల నిర్భంకపోయి, "అవును. షా చెప్పాయి మీకు ఎలా తెలుసు?" అని పుట్టాన్ని బాధించాడు.

"నేనూ, మీ నాయనా బాల్కమెట్రులం. పెళ్ళికాగానే నేను షా తారు ఇల్లరికం వచ్చేకామి అప్పట్లో పొంబితివుడు అచ్చగా ఏలాగే ఉండేరాడు. నిన్ను మాస్త్రాంటే అతన్ని మాస్త్రాన్నిట్టే ఉన్నది రేపు వెంతగ? పదదాగా గదిప మరీ వెళుతువుగానే?" అంటూ పుట్టాడు

శేషపతిని అవకంత బాపదిగి వీసుకు పోయి, తన తాతగారు, పిల్లలకూ, పరిచయం చేశాడు.

తరవాత శేషపతి స్నానం చేసి, బోజనం చేసి, ప్రయాణపు బరతికిపిల్ల నిద్ర మొందుకు వక్త్రాంట, తన కొవిం వ్యద్దుడు ప్రత్యేకంగా ఏర్పాటు చేసిన గదిలో, పెద్ద పట్టెమంటం మీద పరుకుని, వెంటనే నిద్రపోయాడు.

ఒక రాత్రివేళ ఎడ అరిగిది అయి శేషపతికి మెలకువ వచ్చింది. అంటి నెలకా మేనుమలు మనులుకున్నట్టు తోచింది. పందిపంటల వాసన వస్తున్నది. శేషపతి అక్రమ్యతా. తన గదిలో

మంచి ఎవకలిగి వచ్చారు. పీకా గదిలో వ్యద్దుడూ, అయిన భార్య, పిల్లలూ గాత నిద్రలో ఉన్నారు. మిగిలిన ఇల్లంతా వారాధిగా ఉన్నది. అంటినికా అసం! కొందరు మిగిలిన దులుపుకున్నారు. కొందరు ఉడుస్తున్నారు. కొందరు ఇల్లు కడుగుతూ పోతున్నారు. కొందరు ఎక్కడి నుంచో బడువైన మూటలు తెచ్చి, దిండు తున్నారు. నలుగురు అదనాళ్ళు పంట గదిలో చేరి, పండిపంటలు పండు తున్నారు.

శేషపతి వాళ్ళ మధ్యకు వచ్చినా, ఎవరూ అయినను గమనించలేదు.

"మితంకా ఎవరు? ఇది ఏర్పాట్లన్నీ ఏమిటి?" అని అయిన అడిగితే ఒక్కరూ నమాధానం చెప్పలేదు, కనీసం అనిపించు కోనైనా లేదు; తమ మానాన తాము ననులు చేసుకుంటూ పోయారు.

వాళ్ళమీ అడిగి లాభం లేదనుకుని, శేషపతి వ్యద్దుణ్ణి తిప్పి, "అంటినికా అసం! అంతా తలో ఇల్లు ఉన్నారు. ఏర్పాటంగా ఉన్నది. ఇంక సందడిగా ఉంటే మీరెలా పట్టించుకోలేం?" అని అడిగాడు.

"నువ్వు లేదావన్నమాట! పాట్లెక్కిగాని లేవవనుకుని నీకు ముందుగా చెప్పలేదు; హర్షం ఈ భవంతి ఇది అమించాడు

యెల్లంటు పెడుతున్నాయి. మగ దయ్యాలు
శరణాలు కట్టుకున్నాయి.

శివవతి దయ్యారణ్ణ, "మీకు మతి
లేదు. జమిందారుగారు పోలు చాలా
కలమయింది మీరు ఇంకా గట్టులాల
దాగా ఈ ఇంటిని వట్టాకు వెళ్ళారా
రిందుకు? మా ఇంటికి రండి. నాకు
మేలు చెయ్యండి. ఇక్కడ మమ్మల్ని
పరికరించే దిక్కు కూడా లేదు." అన్నాడు.

దయ్యాలు విన్నవించుకోగా, తమ పని
శాము చెనుకుపోతున్నాయ్. ఆ మాటలే
చెప్పి, చెప్పి శివవతికి ప్రాణం పనికి
పోయి, రోపం వచ్చింది. అపే కీడు
చెయ్యవన్న ధైర్యంతో అతను ఒక దయ్యం
పిచ్చుమీద గట్టిగా చరిచి, "నువ్వయినా
జవాలు చెప్పవేం. నువ్వేలి ముండా
కదక!" అన్నాడు.

దయ్యాలన్ని పనులు కూడా శివవతి
మదికివచ్చి, అతణ్ణి ఎత్తి, లలంగా
పిడిలోకి జిత్తు వెళాయి. శివవతి

వతుమే నిరిగినంతవని అయింది. ప్రాణం
దిమ్మరపోయింది.

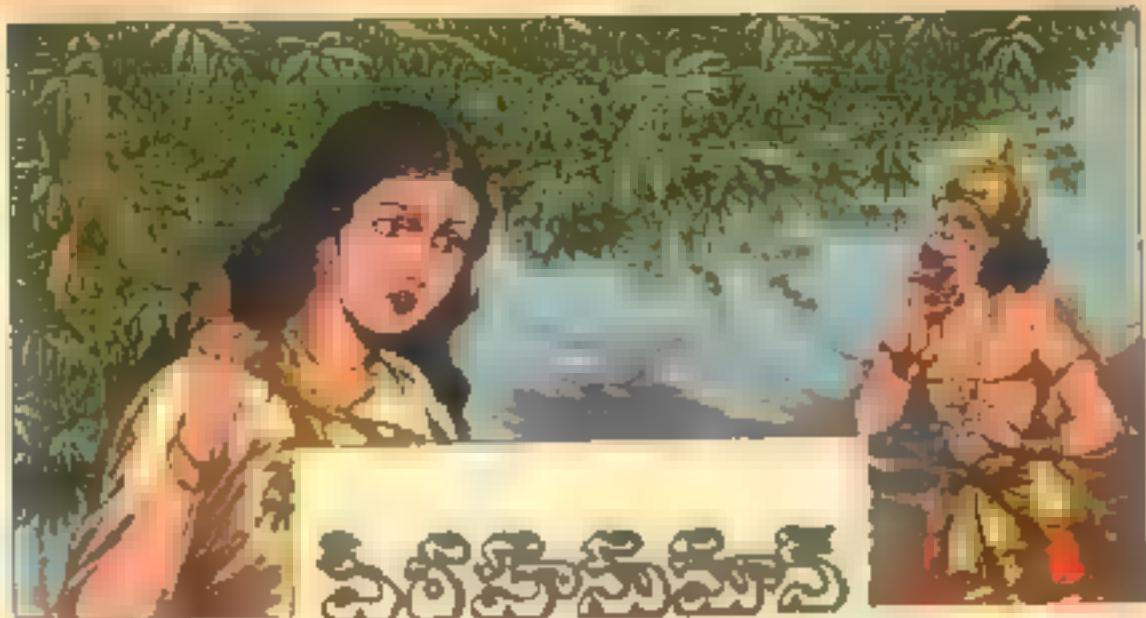
అతను నూక్కుతూ, మూలుగుతూ
లేచి నింబకెసిరికి తూర్పు కెల్లవాడు
కుచ్చిది. దయ్యాల తాదలేదు. అతను
పెల్లిన శరణకు ఇంటిల్లిపాటి లేచివచ్చి,
"ఏమయింది?" అని అట్టరర్జంగా
అడిగాడు.

శివవతి వృద్ధుడితో, "మహా
చెప్పావయ్యా-కీడు చెయ్యవని! నన్ను
పిడిలోకి గిరవాలు వేసి గవ్వమేలు
చేశాయి!" అన్నాడు.

అతడు ఎదో జరిగి ఉంటుందని
గ్రహించి వృద్ధుడు, "నేను అలభ్యం
చెప్పలేదు. నన్ను పిడిలోకి గిరవాలు
చెయ్యడం మాకు మేలుచెయ్యడమేదని
ఆ దయ్యాలు అనుకున్నాయి కాబోలు!" అన్నాడు.

శివవతి నిగ్గువేడిపోయి, ఆ రోజు
వందగ అయినా విరవక, అది ఉరికి
బయలుదేరి పోయాడు.

పిలేజోనుమోన్

హోమోనుకుడు పికళ యిలా అన్నాడు: "సిథాబిపి, నేను రాముడి దూతగా ■ పిల్లను పట్టాను. రాముడు కిమింగా అన్నాడు: లక్ష్మణుడు నీకు నిమిస్క రింధినిట్లు చెప్పేవాడు."

రామ లక్ష్మణుల మాట వినిగానే పికళు లక్ష్మ పొంగి పోయింది. తాని హనుమంతుడు మెల్లిగా తనను నమిపిస్తూండటం చూసి అయి. రావణుడి ■ ■ దూతంలో పట్టాడని భయపడి. తాను విట్టుకుని నిలబడి ఉన్న చెట్టు కమ్మను పదిలిపెట్టి వెళి మెద కూడ జరింది.

తనను పిక సంకయించి తయవకు తున్నదని గ్రహించి, హనుమంతుడు

అమెకు నమిస్కరించాడు. ■ పిక అతని కిపి యాతని విట్టూర్పులు విడుస్తూ, "నువ్వు రావణుడిని అయితే, ■ మాయశోకి దూతంలో పచ్చి నమ్మి దూత పెట్టటం మంచిది ■. జపస్థానంలో కూడా ఇలాగే నీవ్యాని దూతంలో పిల్చాఫ్. అలాకా నువ్వు రాముడి దూతని అయితే రాముని ■ గదారు చెప్పి." అన్నది.

రావణుడి మాయదూతంలో పట్టా తన్న అనుమానంలేవాటు. ■ విట్టుటున్నట్టినా, తనకు మరి చిలించిపట్టినా కూడా అనుమానాలు కలిగి, పిక మనసు ■ కిధ పొందింది.

అది గ్రహించి హనుమంతుడు రాముడి ముద్రికిను ■ చెప్పి, రాముడి ■

గణాలు రాగడుగా మార్చి. రామ లంకను ఎలా విచ్ఛేదించి తరిమి, సీత మనసుకు తురట వదిలివేశాడు. ఇతను అయి శరణైన రామలక్ష్మణుల అనెదాల్లో వివరంగా చెప్పాడు. తరహా తరహా, రాముడినీ, సుగ్రీవుడినీ ప్రైతి కువరిన దగ్గర నుంచి విడిచిన తాళి అంతా చెప్పి, రామ సీతకోసం లంక అంతా గాలించడం గురించి కూడా చెప్పాడు. అంతా పని సీత అనంద బాహులు బాధించి, అయిదు యుద్ధకు హనుమంతుడి వైస విశ్వానం ఘడిరింది.

అంత చెప్పి హనుమంతుడు సీతతో, "నే నెప్పుడీక పం చెయ్యాలి? నీ కం

శక్తున్నది? నేను రాముడి వద్దకు త్వరగా రికిగి చెళ్ళాతి. ~~హనుమంతుడు~~ నా కోసం ఎదురు చూస్తా, కాదు." అన్నాడు.

సీత హనుమంతుడితో, "నేను బ్రాన్ని వాటి, రాక్షసులను తప్పించుకుంటూ లంకలో రిదుగుకున్న నీ ప్రతి ~~హనుమంతుడు~~ గివ్వుది. నాకు రావణుడు పెట్టిన పిదాది గడుపు తిని లోపుగా రాముణ్ణి రమ్మని చెప్పి, రావణుడి తమ్ముడు విభీషణుడు నన్ను రాముడికి అచ్చెయ్యమని సలహా అచ్చినా రావణుడు వినలేదు. పిదప నుడి కూరుడు తాళి అనెది. తాళి తల్లి పంపగా నా దగ్గరకుచెప్పి, ఇది తిసింగతి చెప్పింది." అన్నది.

హనుమంతుడు అయితో, "నేను వెళ్లి నీ మార్చిచెప్పగానే రాముడు పొనీకులనూ, వల్లనాళులనూ వెంట బిట్టుకుని అక్కడికి వచ్చేస్తాడు. అలా జగహాతే, నా పిప్పమీద ఎక్కావంటి. సముద్రాన్ని వాటి, నెన్ను రాముడి వద్దకు రిసుకుపోగలను. నాకు పొర్యం జాడన రయివడ వద్దు. ~~హనుమంతుడు~~ లంక నేను రావణుడితో పదా త లంకనే తినుకుపోగలను. అలా చీస్తే అతి కష్టంగా నీకు రాముడు తినిపిస్తాడు." అన్నాడు.

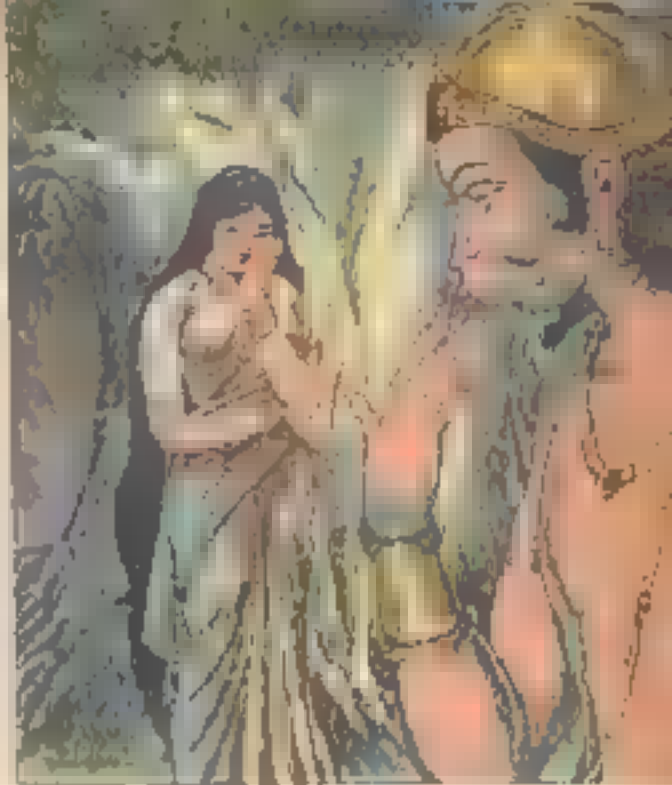
"తంజి చిచ్చి శరీరంతో నన్ను అమిత మైన మారం' తినుకు పోరామనుకుం

బుద్ధుని. పానుమంతుడొక అందుకే
నువ్వు కోరవైవావు." అన్నది సత.

సతకు ౧౦౦ శక్తి సామర్థ్యాలు తెలియక
అప్పడని పానుమంతుడు గ్రహించి
తన అనలు కూచించి అమెకు దూసింజా
లనుకున్నాడు. అతను కొంచెం దూరం
వెళ్లి, తన దేహాన్ని పంచనాశంపించాడు.
విశ్వరం బాటి అరని అకారమూ, ఎరని
ముఖమూ, కరలూ, గొల్లు చూసి సత,
"ఇతను నిశ్చయంగా లంకానగరాన్ని
పెల్లగొంటుకు పోగలడు, సందేహంలేదు,"
అనుకున్నది.

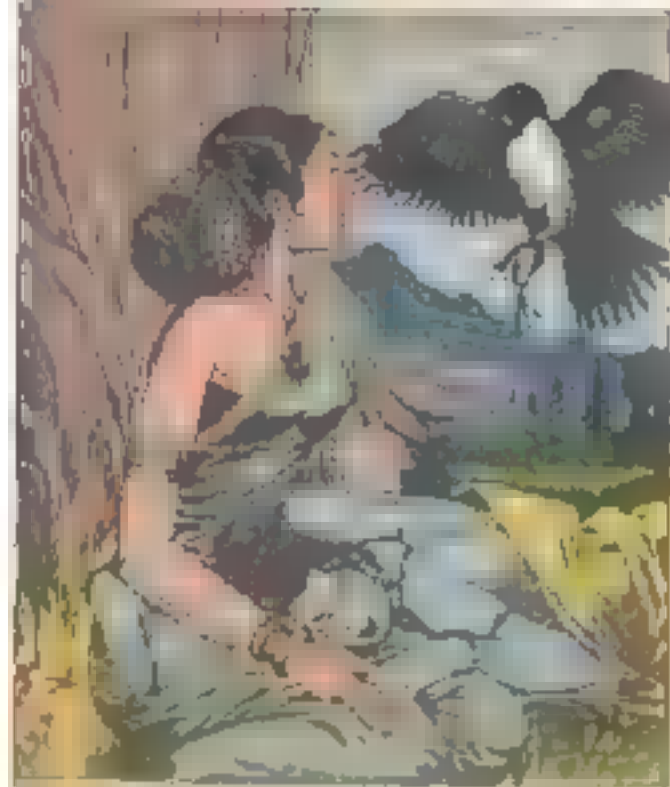
"సతాదేవి, అనుమానాలు చూను.
అలన్యం చెయ్యకు. రామ లక్ష్మణుల
దుఃఖం పోగొట్టు," అన్నాడు పాను
మంతుడు.

"పానుమంతుడా, ఏ శక్తి సామర్థ్యాలు
నాకు బాగా తెలుసు. నన్ను నువ్వు పంపి
పోతే ఏ రాక్షసులూ నన్ను అర్థంలేదు.
అయితే రాముడి విషయం కాదు.
నేను నీ వెంట రావటం పొరపాటు అవు
తుంది. నువ్వు వాడులేకంటే పామ్మో
టన్నెడు నేను జయపతి. సమూహం
చూసి, కళ్ళు తిరిగి, అందులో పదిహే
గలను. నువ్వు ఎంత మహా విరుద్ధైనా
నన్ను రక్షించే బాధ్యత నీ పైన ఉండటం
చేత అపాయానికి గురి అవుతావు. నీ వెంట

రాక్షసులు పది సేకే యుద్ధం ఆరంభిస్తే
నేను పదిహేలు, రాక్షసులకు చిక్క
వచ్చు. ఇప్పుడదాకా పదిసేకే ప్రమాటంకా
వ్యర్థమవుతుంది. అంతకన్న, నువ్వు వెళ్లి
రాముడికే నా సంగతి చెప్పు. అతన్ని
పిలుచుకురావటం అన్నివిధాలా మేలు.
౧౦౦ అలా ఉంచి, నేను పరవ్వకుమిల్ల
రాకను. రాముడు నన్ను అలాశ్చర్యంగా
తెచ్చినప్పుడు నేను విన్నవాయాచానై
ఉంది ఏమి చేయలేకపోయాను." అని
సత పానుమంతుడికే అన్నది.

అది చెప్పిన చూటలు యుద్ధంగానే
ఉన్నాయని పానుమంతుడు ఒప్పు
కున్నాడు. అతను సతను పదన్నా గుర్తుగా

అయ్యమని, దానిని రాముడికి చూపుతానని అన్నాడు.

దానికి పేర నానా అన్నది.

"నేనొక సంఘటన చెబుతాను. దానిని రాముడికి చెప్పి, నేనూ, రాముడూ గంగా తీరాన, చిత్రకూట పర్వతానికి ఈశాన్య దిక్కున ఒక ఆశ్రమంలో ఉండగా ౨౪ నాడు రాముడు నా తోడమీద నుండి పెట్టుకుని నిద్ర పోతున్నారు. అప్పుడొక కాకి వచ్చి నా రాముల పొదివి గాయం చేసింది. నా రక్తంతో రాముడు కూడా తడిశాడు. నేను భీషణుని, రాముడు నా రక్తం చూసి మండిపడి, ఒక దర్బరీసి, బ్రహ్మస్త్రం మంత్రించి కాకి మీద

వ్రేయొగిందాడు. ఆ బ్రహ్మస్త్రం కాకిని తదుముకూపోయి, నీమిత్తే భీకలూ తప్పింది. ఇంద్రుని కొడుకైన ఆ కాకి ఎక్కడా కనిపించలేక, నానా వచ్చి రాముడి కాళ్ళపైన పడింది. బ్రహ్మస్త్రాన్ని వ్యర్థం చెయ్యటాని! లేదు. అందుచేత నానా తన కుడికప్పు ను అడ్డానికి బలిచేసి, అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోయాంది. అలాటి క్షిగల రాముడు క్రతుష్టలను నాశనం చేసి నా రక్తాలు ఎందుకు తీర్చుడు? నేనెం పాపం చేశాను?"

"అమ్మా, రాముడు పుష్పేడు దుఃఖంలో ఉన్నాడు. నేను ఎంత వ్రేయాపడినా ఎచ్చి నమ్మ చాలాను. ఇప్పుడు నువ్వు అవదింపరాని గాన, దుఃఖించరాదు, రాముడు త్వరలోనే వచ్చి, రావణుణ్ణి చంపి, నీతో సహా అయోధ్యను పోతాడు." అన్నాడు హనుమంతుడు.

పేర హనుమంతుడితో, "హనుమంతుడా, నువ్వు రాముణ్ణి చూడగానే నాకు విదులుగా సొప్టాంగ నమస్కారం చెయ్యి లక్ష్మణుడు ఉత్తముడు, అతను నీమిత్తమూ విడిచిపెట్టి, రాముడి వెంట అరణ్యాలకు వచ్చాడు. అతన్ని క్షమించిగానని చెప్పి." అంటూ తన కొంగున కట్టుకుని ఉన్న చూరూమణి తీసి అతనికి ఇచ్చింది.

హనుమంతుడు చిన్న రూపంలోనే ఉన్నప్పుడు తం వెంట్రుకలు చూడ వలసిన కంఠంలో అతని తెయ్యూ చూడ లేదు. అందుచేత అతను దానిని కని వేరికీ తగిలించుకుని, నీతను ప్రదక్షిణ నమస్కారాలు చేసి వెళ్ళిపోయాడు.

"హనుమంతుడా, రాముడు ఈ చూతా మనిని చూడగానే వా తల్లిని, పిమ్మ, చక్కచుట్ట గుత్తుకు తీసుకుపోయాడు. ఇది అతగవలసిన కంఠా ని మిదనే అధారవది ఉన్నది. వా యాఖం వీరే మార్గం నువే అలోచించి తెయ్యి." అని నీత అప్పిది. అమె మిగ్గివుట్ట. అతని ముంకుటమా, వానిర శ్రేష్టంలమా అదిగి నక్కు తెప్పిమిప్పిది.

అయినా అంతచెప్పిన తర్వాత అది నందెహం వెళ్ళుకున్నది.

"హనుమంతుడా, నువ్వుంటే ఈ విముచాస్తి వారి రాగతగావు గాని, రామంక్కియారా. ఇతర సినెనా ఇక్కడికి వరా వస్తారు? రావలూదికో ఇంకా యుద్ధం వస్తారు? నువే యుద్ధంవేసి రావలూజ్జీ దంపిత రాముడికి గాని, వానిగాని ఏమి కిత్త వస్తుంది?" అని అమె అడిగింది.

వానికి హనుమంతుడు, "నీలాదేవి, వానిర, తల్లూక సైన్యాలకు అధిపతి అయిన నుగ్గివురు తలుచుకుంటే పెద్దివా చెయ్యగలడు అని నీవెన్ని వాళ్ళ నమా మలా, నమ్మి మించిన వాళ్ళూ ఎందర

అన్నారు. నేనే సమైత్రం కాబట్టి, వాళ్లు
దాటటం జరిగి వెళ్ళా? అందుచేత నువ్వు
నిద్రపోయావు. నీకు కేసుల కలుగుగాక!”
అని నీర వద్ద నువ్వు పుచ్చుకుని అక్కడి
నుండి వెళ్ళిపోయాడు.

నిరం దూరం వెళ్ళాక అతడు తనలో,
“నీరను చూశాను. నాకు చంకక్కా చివ్వు
నీర దిగబడి పోయింది ఇది కొర్రు
పరాక్రమంతో నాని జతగడు కొందరు
రాక్షసులను చంపితి నా. మిగిలిన
రాక్షసులు మెర్తలదరు. రాక్షసులు ఏలా
యుద్ధం చేస్తారో, వారి చిరుం ఏలాదిదో
చూసి మరి కిక్కిందకు తిరిగి వెళ్ళాను.
రాక్షసులను యుద్ధానికి ప్రేరేపించడానికి

మదావైసే మార్గం ఏమిటి? అని
అలోచించాడు.

అశోకవనం చాలా అందంగా, వందనే
వనాన్ని పోలి ఉన్నది. అది రావణునిది
దాని వద్ద, అది ఉండాలి, దీన్ని
తాను కట్టించి చేస్తే రావణునికి తప్పక
కోపం వస్తుంది. అప్పుడు రావణుడు తన
పైకి రాక్షసుల పేదలను పంపరాదు.
ముక్తం జరుగుతుంటే తాను ఆ రాక్షసు
లందరినీ తనకు నిశ్చలంగా కిక్కింపకు
వెళ్ళదామన్నా.

ఇలా అలోచించి హనుమంతుడు
అశోకవనంలో ఉన్న చెట్లను వడపోయి
పోగాడు. అతడు చెట్లను పడగొట్టటంతో
బాటు, అందంగా కట్టిన కొలను గట్టు
పడిన, గ్రహవర్షకాల కుదారను విరి
దాడు కట్టి పేవట్టోనే అశోకవనం
చీకత్తురూపం దరించింది. చెట్లమీద
ఉండిన పక్షులు అటూ ఇటూ ఎగురుతూ
అర్జునాచారు చేశాయి.

విరిగిన చెట్లూ, తగిన అకటూ వాడు
మాలిని పెట్టాయి. అశోకవనమే ముఖంలో
మదాగిపోయినట్టు కనబడింది.

ఇంతకా చేసిన హనుమంతుడు నీరా
నది వెళ్ళి. అశోకవనం తారాను బయటి
ద్వారం చేర్చి నిలబడి, రాక్షసుల కోసం
ఎదురు చూడసాగాడు.

తెల్ల పెరిగి చెప్పేదా, పట్టణ అర్థ
నాదానా లంకలో వాళ్ళకు పెరిపిం
జాయి. అంతవాక నిద్రపోతున్న రాక్షస
స్త్రీలు ఈ ధ్వంసంలకు లేచి, పెరిచిన
దేహంతో వేచాన్ని ధ్వంసం చేస్తున్న
పానుమంతుడు చూశారు. వాళ్ళు తనమీ
యాడటం గమనించి, పానుమంతుడు
ఈ దేహాన్ని మురింపగ పెరిచాడు.

అన్నా రాక్షసస్త్రీలు పీతను. "అతను
ఎవరు? ఎవరు పెరిచాడు? ఎందుకు
వచ్చాడు? నిజం ఏం మాట్లాడాడు? నువ్వు
భయపడకు, మాలో నిజం చెప్పు." అన్నారు.

"రాక్షసలు రక్షకాల భూపాలు
భరిస్తారు. వాళ్ళు పెరిగితే అలా
శిలుస్తుంది? పాను వాళ్ళు రాముడి
తలియాలి. మీరూ రాక్షసులే గనక రాక్షస
మాయలు మీ శిలుస్తాయి. ఈ వానరు
దేవదే, ఏం చేస్తాలో మీరే శిలుసుకోండి
ఇతన్ని చూస్తే నాకు భయంగానే ఉన్నది.
చెప్పండి, ఇతనెవరు?" అన్నది పీత.

అది అనినది రాక్షసస్త్రీలు
భయపడ్డారు. కొందరు పీతకు రక్షగా
ఉండి పాగా, కొందరు భయంతో అర్థ
పాదాలు చేస్తూ పారిపోగా, మరి కొందరు
ఈ సంగతి రాముడికి చెప్పటానికి
వెళ్ళారు.

అలా వెళ్ళిన వాళ్ళు రాముడితో,
"ఎవరో భయంకరవాళ్ళాడూ, అలా
లలవంతుడూ అయినవాడు వచ్చి, పీతతో
మాట్లాడి, అతనివనంలో ఉన్నారు. ఎంత
అదిగినా, పీత అతని సంగతి చెప్పకుండా
ఉన్నది. ఆ వానరుడు దేవేంద్రుడి దూత
అయినది, కులేరుని దూత అయినది.
రాముడి దూత అయినది తెలియటం
లేదు. వాడుమాత్రం అతనివనమంతా
ధ్వంసం చేసేస్తున్నారు. ఒక్క పీత
టాకుని ఉన్న చెట్టు తప్పిస్తే మిగిలిన
వనమంతా కూరిపోయింది. వానరుల్లో
నువ్వు పెరిచిన కఠినంగా కలిగింది.
పీతతో మాట్లాడినందుకే నువ్వు వాళ్ళ వంప
వచ్చు." అన్నారు.

అమృతవాణి

చక్రార్థే వా సుపస్తైర్లి,
వ్యసనే వా సుదారుణి,
కట్టివన సురుషం బద్ధ్వా
కృతాంతః పరికర్షతి.

1

[మితమిది చక్రార్థం వర్ణిస్తున్నది. అది భయంకరమైనది వ్యవసం కలిగినప్పుడూ, నైమ కాళుకే వాగ మేషినీ అంకించి లాగుతాడు.]

అగ్రజాత్మానీ మాసాద్య
జ్ఞాన సమసేయే రతమి.
సమృద్ధాని పవక్యంతి
రాప్త్యాణి సగదాణి చ.

2

[రాజు తన దివివాడూ, ఉపాధ్యక్షుడూ అయితే, ఎంత వస్తువులూ రాప్త్యాదూ, చగదాదూ కూడా బాధిస్తుంటాడాయా.]

చాత్వా ధర్మం కథార్థంచ
కామం యస్తే సిషేవతే.
న ప్రికృగే యథా సుప్తే
వేదితః ప్రతిబుధ్యతే.

3

[ధర్మార్థాలను మించిస్తే, కామాన్ని పూర్వమే కోరేవాడు, చెల్లుకోవడం నిద్ర పొయ్యానా లాగా తిరిగి అవకాశం తెలుసుకుంటాడు.]

చంద్రాక్షరము

10/20/75
10/20/75

10/20/75

10/20/75
10/20/75

అన్నగడపం,
రామమర్కం.

ఎలా చేస్తా అలా

అన్నగడపం
రామమర్కం

పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ :: బహుమానం రూ. 20 లు

*

- * వ్యాఖ్యలు సెప్టెంబర్ 30న నిమిషానికి లేదా రోజు వ్యాఖ్యలు రోజుకు ఒక్కసారిగా వ్రాసి పంపించాలి.
- వ్యాఖ్యలు ఒక్కరూకు రెండు, రెండు వ్యాఖ్యలకు ఒకటి ఉండకూడదు. వ్యాఖ్యలు అందేసరి నెల పంపించి ప్రకటించబడును.

చందమామ

ఈ సంచికలో కథలు - పాటలు - విశేషాలు

విశ్లేషణ - 39	1	మహానాటకం	31
విశ్లేషణలు - 17	2	విశ్లేషణలు	35
అభివృద్ధి మార్గం	13	ఉత్తర విశ్లేషణలు	39
అభివృద్ధి	73	విశ్లేషణలు	41
మైత్రీ పత్రిక	100	విశ్లేషణలు - 14	43

విశ్లేషణలు

చతురంగం అభివృద్ధి

విశ్లేషణలు

చతురంగం అభివృద్ధి

జైమ్స్ తో బలే మజా!

ఏదో ఏదో గుర్తుపట్టండి చూద్దాం

అంబా : 2 అశ్వత్థామ : 3 అశ్వత్థామ : 7
అశ్వత్థామ : 4 అశ్వత్థామ : 5 అశ్వత్థామ : 6

ఏదో ఏదో గుర్తుపట్టండి
చూద్దాం
చూద్దాం
చూద్దాం
చూద్దాం

హేదూరి

జైమ్స్ - పిల్లలు మనసుపట్టి, నోరుబట్టి

C-5 TL

పద్మావతి నిర్మాత

అందరూ బాగుండాలి

దర్శకత్వం నిర్మాత
ప్రొ. పుల్లయ్య వి. వెంకటేశ్వర్లు

alpana

శ్రీశంకర్

క్రాక్రీస్

ఛాయింగ్ గమ్!

క్రాక్రీస్ ఛాయింగ్ గమ్—ఎవరి వారి
ఉత్సాహాన్ని ఉత్తాపన—మీరు అభిరుచి
కనుగుణంగా విప్పకోమంటే, అదాన,
బాన్స్ పూజ, వారం, మిమికి మహానవం
దొరుకుతాయి.
అంత, ఎవరి అబ్బో గమ్ వేరైనా మహానవం
అదిగాన, బాన్స్ రైట్—బాన్స్ రైట్ మురిస
మిరాయి—నవ్వు చురుకో బాన్ గమ్—
ఎవరి వారి అబ్బో ఉత్తాపనలు.

రుచి మృగిణి పొందండి మంచి ఆనందం

క్రాక్రీస్ ఛాయింగ్ గమ్,
బాన్ గమ్ ఆ **NP** చిహ్నాలే.
వేరునిండా **NP** స్వల్ప సంతకం.

చి నేషనల్
ప్రోడక్ట్స్
బెంగళూరు.

Dumman-NP-TEL

WHOLE-BODY DECORATION

